

Bárovácké spektrum

Khanh Vy Cao, 2. B

Dominik Brus, 2. B

Denisa Luppi, 2. B

Emma Chmátalová, 2. A

Antonín Veselý, 2. A

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2022/2023**

Procházka zimní krajinou

Jednoho krásného dne jsem se šel projít. Bylo nádherně, slunce svítilo nad krajinou, i přesto byla veliká zima. Louky byly pokryté sněhem, vypadlo to, jako by byly pod bílou dekou. Slunce zářilo na snížek, ten se třpytil tolik, že mi začaly slzet oči.

V dále vidím les, stromy, jak odpočívají v zimním spánku. U lesa je krmelec, srnky si u něj zrovna dávají pauzu. Opodál si děti staví domečky pro malinká zvířátka.

Děti si u práce zpívají, je to dobrý pocit. Na stroměčky i stromy se věší mrkve a jablíčka. Na zemi jsou vysypané rohlíky i chleba. Od ptáčků není slyšet ani hvízdot.

V dáli slyším dětský smích. Děti bruslí na ledě, hrají si, koulují se. Dětská radost je nepopsatelná.

Slunce se brodí mezi korunami stromů. Zimní krajina je něco krásného, nejde to ani popsat. Slova, která mě napadají v hlavě, mi k vyličení zimní krajiny nestačí.

Michal Šustr, 8. B

Procházka zimní krajinou

Jednou jsem se procházel zimní krajinou a pociťoval, jak mi chladný a mrazivý vánek pomalu zmrazuje obličej.

Hleděl jsem na obří zapadané stromy, jako by mluvily svým třpytem a krásou. Zapadaná krajina se zdála mrtvá a bez přítomnosti jakéhokoliv pohybu či zvuku.

Krajina mě naplňovala krásným hřejivým pocitem a zároveň chladným a osamělým. Pozoroval jsem, jak se pomalu snáší velké nadýchané vločky sněhu. Měly různé tvary a krásně se třpytily. Sníh jako kdyby mluvil, když jsem na něj došlapoval. Měl krásný křupavý zvuk, který mě uklidňoval.

V dáli jsem viděl srnky, jak pobíhají po poli. Ve křoví štěbetali vrabci, kteří byli načepýření a obtlouští. Snažili se zahrát a najít potravu.

Vrabci pěli až tak, že jsem myslel, že mluví. Náš pes skotačil ve sněhu jako malé dítě. Vraceli se mi vzpomínky, když jsem jako malý vyběhl s boby a sáněmi na nejvyšší kopec a byl naplněný radostí s smál se od ucha k uchu.

Když jsem docházel domů, užíval jsem si krásný pocit z letošní zimy.

Vojtěch Němec, 8. B

Procházka zimní krajinou

Někdy je dobré vyjít si jen tak na procházku do přírody. Nádherně vám to vyčistí hlavu. Jen vy a příroda. Je to kouzelný pocit, rozběhnout se po sněhu a nasávat tu magickou atmosféru.

Pod pojmem krajina se každý představí něco jiného, mně se vybaví les. Jdu tedy na procházku, dívám se na spící přírodu přikrytou bílou peřinou. Jak chodím, propadá se podě mnou bílý měkký sníh. Panuje zde božský klid. Kladu si spoustu otázek. Kam se podějí ty hnědé kmeny? Jak se stalo, že kmeny například od smrků vypadají jako od břízy?

Přijde mi, jako by se zde čas zastavil. Připadám si jako v pohádce.

Energie, která v létě přímo čiší z lesa, je ta tam. Kam se poděla? Je možné, že se přeměnila v ten vyzařující klid?

Takové procházky se mi vždy líbí. Nádherně mi vyčistí hlavu. Je možné, že se mi líbí jen ta představa, že po takové procházce na mě doma, v teple, čeká horký čaj.

Johana Štindlová, 8. B

Barbora Balážová, 2. B

Veronika Ridajová, 2. B

Kryštof Klimas, 2. B

Jan Valíček, 2. B

Kryštof Klimas, 2. B

Jan Michal, 2. B

Emma Šuláková, 2. B

Veronika Ridajová, 2. B

Maxmilian Rachač, 2. B

Matyáš Macek, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

Adam Zbořil, 2. B

Jan Valíček, 2. B

Tadeáš Bujko, 2. B

Václav Duchoň, 2. B

Natalie Petružálková, 2. B

Novoroční výstup

A je to tady. Nový rok, 1. ledna. Tradičně podnikáme výstup na vrchol Třemšín v Brdech. Kdysi dávno tu stál hřad.

Vycházíme s naší rodinou nahoru. Cestou zahlédnu mnoho zvířat i velkých mravenišť. Brrr, počásí je sychravé. Ale nám to nevádí. Vyšli jsme nahoru. Měli jsme s sebou dalekohled, a tak jsem se mohli kochat krásným výhledem. Zbyly tam jen trosky hradu. Byli jsme všichni hodně unavení. Museli jsem se vydýchat a sednout si na lavičku, která stála u troskek hradu. Je tam i kaplička, od které vede další pěšina. Zeptám se dědy, kam vede. On mi odpoví: „Touto pěšinkou půjdeš oklikou a sejdeš zpátky na cestu, po které jsme přišli.“ „Mohla bych tudy jít?“ zeptám se rodičů, kteří souhlasili s nápadem.

Dala jsem si svačinu a mohla jsem vyrazit. „Počkám na tebe dole,“ volala babička a zamávala na cestu. Šla jsem po pěšině a za chvíli jsme narazila na rozcestí. Byla jsem si naprosto jistá, že mi děda o žádném rozcestí neříkal. Dala jsem se doprava a pokračovala v cestě. Ta začala být pořád víc a víc zarostlá.

Vrátila jsem se zpátky na rozcestí a tentokrát se dala doleva. Cesta se ale začala podobat té předchozí. Myslela jsem si, že jsem se ztratila! V tu chvíli jsme něco zahlédla. Šla jsem blíž. Byla to studánka. O té mi děda vyprávěl. Vzpomínala jsem, co mi o ní děda říkal. Úplně se mi rozzářilo v hlavě a běžela jsem podle orientačních bodů, které jsem si pamatovala.

Konečně jsem se ocitla na správné cestě. Rozhlédla jsem se a zahlédla jsem mamku s babičkou. Po chvíli už jsme viděla všechny. Spokojeně jsme se vraceli domů a o mém malém dobrodružství jsem nikomu neřekla.

Aneta Chromá, 6. A

Khanh Vy Cao, 2. B

Alex Podlaha, 2. B

Maxmilian Rachač, 2. B

Pobyt na horách

Karel je desetiletý chlapec, který chodí do 4. třídy. Jsou jarní prázdniny a Karel zítra jede na hory. Celý nedočkavý se už zítra nemůže dočkat. Maminka to na něm vidí a říká: „Vydrž.“ Karel šel raději spát, aby mu to rychleji uteklo.

Ráno se už odjíždělo a maminka řekla Karlovi, ať si zkontroluje, jestli má všechno. Karel byl připraven na odjezd. Tatínek balil lyže do rakve na autě a když už měl všechny lyže zabalené, odjíždělo se. Jeli do Alp. Když dojížděli do cílové destinace, což je hotel pod sjezdovkou. Po ubytování se šli projít po městě.

Další den měli v plánu lyžování. Lyžování probíhalo dobře až do té doby, dokud Karel nesjel úplně na jinou cestu. Bohužel v té době rádil v hlubokých lesích Yetti. Když se Karel dozvěděl, že je úplně někde jinde, než má být, dost se zarazil. Vyzul se z lyží a šel obhlédnout okolí. V okolí se nikdo nenacházel. Šel ještě kousek a poté v dáli zahlédl Yettiho. Yetti si ho také všiml a zahnal ho ke svému úkrytu. U jeho úkrytu to začalo. Yetti ho chytil.

Karel zařval: „Nech mě!“ Karel se vytrhl a utíkal. Yetti běžel za ním. Karel běžel a najednou se ozvalo: „Bummm!“ Pod Karlem se propadla zem. A když padal, řval: „Nééé!“ Bohužel zjistil, že se propadl do Yettiho úkrytu. Yetti za ním došel a odvedl ho do cely k lidem, které potkal stejný osud. Karel byl našťvaný, protože kvůli tomuto na hory nejel. V cele se seznámil s Frantou. Franta s Karlem chtěli utéct, ale k tomu potřebovali plán. Plán byl takový, že nalákají Yettiho k jejich cele, aby jim otevřel, vezmou mu klíče, zamknou ho tam a utečou.

Plán se zdál jasný, ale provést ho se zdálo nemožné. Jednou se to povedlo! Yetti přišel k jejich cele a odemkl ji. Hoši mu pak vzali klíče, zamkli ho v cele a rychle utekli. Když se pak spolu dostali na vrchol sjezdovky, oba dva oslavovali.

Potom se oba vrátili ke svým rodinám. Jejich rodiče byli šťastím bez sebe. Po oslavě se chystal odjezd zpátky domů. Cesta zpátky domů probíhala hladce a nakonec se všichni vrátili do Ústí nad Labem.

V Ústí už šli jenom do KFC. U dobrého jídla Pavel řekl: „To už nikdy nechci zažít.“ A postupně mu všichni chlapi dali za pravdu. Kamarádi se společně dobře najedli, potom se rozešli a šli domů.

Jakub Kmínek, 6. A

Žáci 4. A

Žáci 4. A

Šárka Glosová, 4. A

Ladislav Dunka, 4. A

Martin Čečelovský, 4. A

Alex Podlaha, 2. B

Tereza Kalenská, 4. A

Maxmilian Rachač, 2. B

Ztraceni v lese

Byl únor. Venku bylo asi 6 stupňů a dvanáctiletý Filip byl na zahradě u svého domu. Jen tak tam seděl a přemýšlel. Chtěl jít dovnitř a hrát hry na počítači. Ale maminka chtěla, aby šel Filip trochu na vzduch a aby se tam sám zabavil.

Najednou si ale všiml, že se v nedalekém lese něco zablýsklo. Filip zpozorněl. Uviděl to znovu. Co když to je poklad! Rozhodl se, že se tam půjde podívat. Šel dál a dál, ale cosi blýskavého už nezahlédl.

Ale něco tam přece bylo. Nebo spíš někdo? Filip se trochu bál, ale pak uviděl na pařezu sedět starého pána s košíkem na houby v ruce. „Dobrý den,“ řekl Filip opatrně. „Ahoj, chlapče,“ odpověděl mu chraplavým hlasem. Vypadal docela mile. Filip se ho zeptal, co tam dělá. „Myslím, že jsem se ztratil,“ odpověděl muž. Filip se rozhlédl. „A já nejspíš také.“ Filip se ho zeptal, jak se jmenuje. „To nevím,“ řekl muž. To Filipa trochu zaskočilo. Začal se ho vyptávat: „Jste tu sám?“ Muž neodpověděl, ale jen se díval před sebe. Začal ztěžka dýchat. Filip se snažil nepanikařit. Opatrně pánovi rozepnul knoflík u krku, aby mohl lépe dýchat. V tom uviděl, že má na knoflíku cedulku se jménem a telefonním číslem. Ale Filip měl mobil bez signálu.

„Počkejte tu na mě,“ řekl Filip pánovi. Vydal se směrem, kde byla lesní cesta a auta. Filip viděl auto, ve kterém jel místní hajný. Filip zamával a auto zastavilo. Pověděl hajnému o ztraceném pánovi a spolu ho odvezli domů. Pánova rodina Filipovi moc děkovala. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby Filip pána nenašel. Rodina chlapce byla také ráda, že se našel. Ale také mu vynadali, že utekl, ale za jeho záchranný čin mu odpustili. Filip zase mohl hrát na počítači. A s pánem byli dobří přátelé.

A co bylo to blyštivého? Byl to vlastně poklad! Ale nikdo ho od té doby nenašel.

Eliška Jančíková, 6. A

Matilda Říhová, 4. A

Ladislav Dunka, 4. A

Daniel Krejčí, 4. A

Natálie Rybová, 4. A

Žáci 1. A

Meg, monstrum z hlubin

Je 28. 9. 2011 a vědecké stanice Team sens se pokouší najít ztracené město Atlantic City. „Každou chvíli by měl přiletět tým vědců.“ řekl velitel stanice Mark Kreveta. Vrtulník přiletěl a v něm i parta vědců. „Tak jdeme na to?“ Mark s vědci šli vypustit ponorku na místo, kde se město mělo ukrývat. Do ponorky si vlezla vědkyně Bonnie Lejnová s Chuckem Borisem. Pomalu se přibližovali k údajnému městu, Voda okolo byla zbarvená dozelena, což znamenalo, že jsou blízko. „Viděla mě nějaká světla,“ řekla Bonnie. „To je skvělá zpráva!“

Ella Štekleinová, 7. B

odvětil Mark. Najednou si všimli ryby, která nevypadala normálně. Místo ploutví měla blány a v puse velice ostré zuby. Ignorovali ji a jeli dále. Nakonec dorazili do ztraceného města Atlantidy, které bylo neuvěřitelné. Hned pořizovali fotografie. Ve městě byly kamenné sochy, ale žádný život. Světla v ponorce začala najednou blikat, ale sama zase přestala. „To je divné.“ Náhle do ponorky něco vrazilo a ukouslo půl ponorky i s Bonnie. Stanice se pokoušela s ponorkou spojit, ale marně.

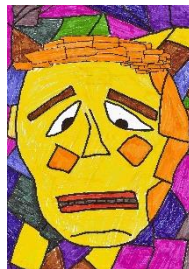
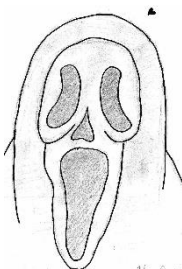
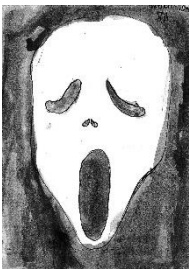
Stanice vyslala obrněnou ponorku, která však našla jen zbytky původní ponorky. Vyfotografovali je a odpluli. Na stanici podle fotografií zjistili, že je napadl megalodon. „Popluje určitě někam na jih.“ Na jeho očipování zavolají lovce mořských příšer Johna Lebku. Vyplují. John vykřikl: „Támhle na jihovýchodě!“ Mark předá Johnovi harpunu s čipovým označením. John byl přivázan k lanu, plaval s čipem ke žralokovi a úspěšně ho očipoval. Mark měl poté Johna přitáhnout, ale stroj se zasekl. John musel rychle plavat k lodi, ale megalodon se blížil rychleji. Naštěstí začal stroj fungovat a John byl v bezpečí na lodi.

Meg se blížil k jedné z nejhladnějších pláží Japonska. Stanice evakuovala Japonsko i sousední státy, ale příliš pozdě. Žralok na pobřeží polykal každého, kdo mu přišel do cesty. Bylo to hrozné. Z 3500 lidí přežilo jen 1500. V momentě, kdy dorazila japonská zásahová jednotka, už na pláži zbyli jen vyděšené lidé a rudě zbarvená voda. Jediné, co japonská jednotka spatřila, byla Megova ploutev, jak se potápí do hlubin.

Po incidentu s Japonskem si John řekl: „Já už tu nestvůru zabiju.“ Vzal si ponorku s torpédem a v japonském zálivu se s Megem utkal na život a na smrt. Bylo to velkolepé. Žralok chtěl kousnout do ponorky, ale Johnovi se na poslední chvíli podařilo žraloka přerážnout křídlem ponorky. Byl konec. Hejno žraloků začalo okusovat zesnulé tělo megalodona.

John zachránil svět před megalodonem, a tím dostal medaili za hrdinství. Na udílení se přišel podívat i celý tým stanice Team sens.

Jan Kocián, 6. A

Šimon Sklenář, 8. A Michaela Adamová, 8. B Petr Matura, 8. A Matyáš Roučka, 8. B Anna Voloshyna, 9. A

Popis zvířete

Marley

Marley je pes, vybrala jsem si ho, protože ho mám moc ráda.

Marleyho srst má světle béžovou barvu. Jeho oči jsou velké, zabarvené hodně tmavě hnědou. Má opravdu dlouhé světlé řasy. Je to středně velký voříšek. V létě mu byl jeden rok. Rád si hraje s lidmi. Řekla bych, že je opravdu přátelský. Pochází ze Slovenska, z útulku.

Přála bych si, aby nikdy neumřel, ale to se nestane, protože je to jen obyčejný pes.

Matilda Říhová, 4. A

Čuča

Vybrala jsem si svého psa Čuču, který už umřel, protože se mi po něm stýská.

Měl černou barvu, hnědé oči a černohnědý čumák. Byl to jezevčík. Hodně rád si hrál na honěnou.

Měla jsem Čuču moc ráda. Chtěla bych prožít ještě alespoň jeden den s Čučou.

Oana – Bryana Vicol, 4. A

Kočka

Vybrala jsem si kočku domácí, protože mám kočky ráda.

Má světle hnědou hlavičku a malé oči, jsou zelené. Bříško a tlapky má bílé, hřbet má hnědý. Ocásek má hnědý, špičku ocasu bílou.

Kočku domácí nemáme, já totiž nemám žádného mazlíčka. Ale přála bych si ji k narozeninám. Přála bych si ji, protože mám kočky moc, moc ráda, hlavně když jsou mazlivé.

Sofia Rymalovska, 4. A

Mravkolev

Vybral jsem si mravkolva, protože jsme ho viděli v Adršpachu (skály). Zaujalo mě, jak žere mravence.

Je zavrtaný v písku. Jsou mu vidět jenom kusadla. Žere mravence tak, že se nejdřív zavrtá do písku. Mravenci ho nevidí a vlezou mu přímo do pusy.

Bráška jednou říkal, že by ho za žádnou cenu nechtěl potkat. (Kdyby byl mravenec). Já ale asi jo, protože bych chtěl vidět jeho žaludek uvnitř. (Pokud bych přežil.) ☺

Jan Vodička, 4. A

Matylda Doležalová, 7. A

Diana Pospíšilová, 3. A

Samuel Gejza Baláz, 7. A

Karolína Šimáková, 7. A

Moje zvíře

S Teddy jsem se setkal u babičky na Dobré Vodě, když byl ještě štěňátko.

Jak vypadá? Teddy má hnědé oči, středně velké uši a malou tlamičku. Teddy je velký černosrstý pes s dlouhým tělem a velkým ocasem. Dole na pacičkách se mu objevuje kousek bílé srsti.

Teddyho tlama mi připomíná tlamu medvěda. Je rychlý jako nějaká formule a silný právě jako medvěd. Jeho barva očí mi připomíná barvu pěkné hlíny.

Teddy je hrozně roztomilý a ukrutně silný. Je to náš velký nemotora i strašpytlík. Někdy je hodný a někdy zase neposlouchá. Je to velmi hravý pes, takže si s ním někdo musí pořád hrát.

Našeho Teddyho mám velmi rád a těší mě, že jsem vám ho mohl představit.

Jiří Košan, 7. B

Šimon Němec, 7. B

Daniel Netočný, 7. B

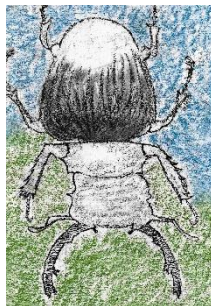
Dominik Dražan, 7. B

Hong Anh Nguyen, 7. B

Vítek Ludačka, 7. C

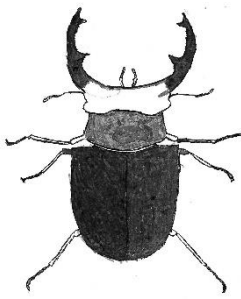
Vendula Dušátková, 7. B

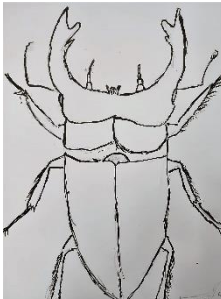
Nikola Ramešová, 7. C

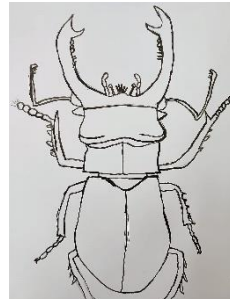
Adam Blažek, 7. A

Vladyslav Roshkanyuk, 7. A

Patrik Permedla, 6. A

Martin Šnokhaus, 6. A

Pes na motorce

Skákal pes přes návěs
na motorce frajeřil.
Náhle blesk, dolů plesk,
vůbec tomu nevěřil.

Šimon Šindelář, 6. B

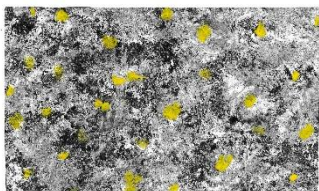
Báseň

Když se někdo trápí
chci mu pomoci
abych viděla
jak ukazuje
svůj pravý
úsměv
všem
okolo
Natálie Škrnová, 8. C

Banán

Žlutý banán zelenal se,
na vysoké palmě nízké.

Padal zdola nahoru,
na sladčounkou bramboru.
Hedvika Šustková, 6. B

Bára Kýčková, 9. B

Tobiáš Richtř, 9. A

Vilma Šturmová, 9. A

Stanislava Prokešová, 9. A

Karolína Školková, 9. A

Julie Doležalová, 9. A

Zuzana Plojharová, 9. B

Karolína Prázdňá, 9. B

Václav Daňha, 9. B

Natálie Talafousová, 9. B

Michael Vich, 9. B

Lucie Holzerová, 9. B

Místo, kde bych chtěl teď být – Co vidím, co slyším, proč právě tam a jak místo vypadá z dálky... Aneb: Jak ve 4. A učil Jakub Hromadka ☺.

Jezero

Stojím na břehu a okolo sebe vidím hodně lidí. Také vidím písek, protože pláž je písčná. Ve vodě si hrají děti a na pláži se opalují lidé. Je veliké teplo.

Okolo sebe slyším křik, smích, zpěv ptáků, vodu a šumění listů.

Vybrala jsem si „jezero“, protože se těším na léto.

Místo z dálky vypadá jako jezero z dálky.

Matilda Říhová, 4. A

Můj dům

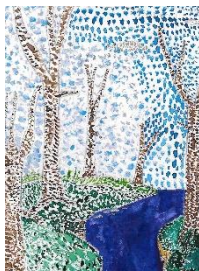
Kolem sebe vidím nábytek, televizi a gauč. Kolem sebe neslyším nic, protože jsem doma sám. Toto místo jsem si vybral, protože se tu cítím dobře. Přece znáte přísloví: Všude dobře, doma nejlíp, ne?

Matěj Knieta, 4. A

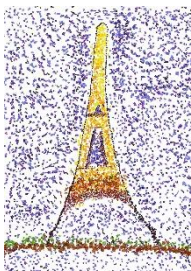
Maledivy

Kolem sebe vidím krásné moře s vlnkami, tyrkysový domek na pláži a spoustu krásných roztomilých zvířat. Slyším, jak zpívají ptáci a jak šplouchají vlnky. Vybrala jsem toto místo, protože bych se tam někdy chtěla podívat.

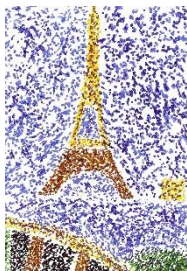
Barbora Lišková, 4. A

Daniel Bartušek, 8. B

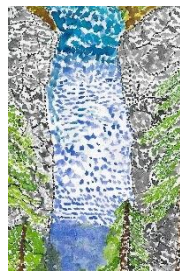
Tereza Závodská, 7. B

Jan Štěch, 7. B

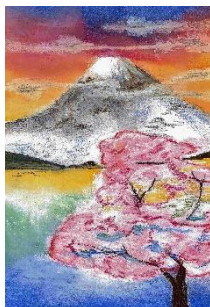
Nhat Khue Tran, 7. B

Vojtěch Němec, 8. B

Charlotte Novotná, 9. B

Anna Voloshyna, 9. A

Kristýna Bazalová, 8. C

Hana Schwarzová, 9. B

Vodník

Jeho jméno je Robert, žije v jihočeském rybníce a má moc rád své sourozence, rodinu a rybky.

Je mu 132 let a občas pomáhá sekát dříví místním obyvatelům vesnice.

Má dlouhé slámové zelené vlasy, pomněnkové modré oči a štíhlou postavu. Jeho kůže je lehce nazelenalá, ale ne jako u ostatních vodníků. Mezi prsty na nohou i rukou má blány.

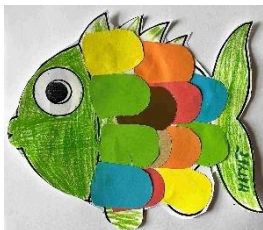
Je milý, laskavý, dobrosrdečný, rád pomáhá. Je zdvořilý, ale i trochu urážlivý. Má rád přírodu, hlavně stromy a skály.

Ke všem je vždy hodný, laskavý, každému pomůže, když může, akorát nemá rád, když si někdo z něj nebo z jeho kamarádů dělá legraci.

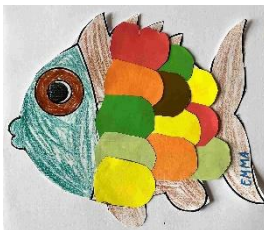
V rybníce má pět rybek, které bere jako svou rodinu. Jejich jména jsou Kristy, Saša, Hanka a Charlie. Má je moc rád a všechny je chrání.

Robert je hodný, mám ho ráda. Občas všechno bere až moc vážně, ale to asi každý, kdo je citlivý. Má jiný humor, než lidé, ale to nevádí. Máme ho rádi takového, jaký je.

Natálie Iralová, 7. B

Matyáš Macek, 2. B

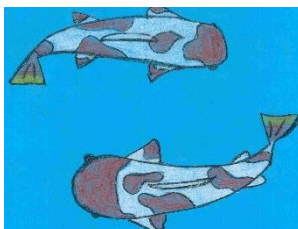
Emma Šuláková, 2. B

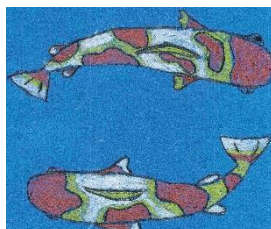
Rozárie Urbanová, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

Petr Michal, 7. C

Štěpán Záborský, 7. C

Tobiáš Tengl, 9. B

Veronika Vorlíčková, 9. B

Veronika Vítková, 9. B

Valentýna Chmelařová, 9. B

Moje oblíbená filmová postava

Budu popisovat Draca Malfoye, protože je to moje oblíbená postava z Harryho Pottera. Draco má blondáté až platinové vlasy, oči modré jako pomněnky, rty plné jako polštář a nos hrbolatý. Je vysoký přibližně 170 cm. Je hubené postavy.

Draco studuje, chodí do zmijozelské koleje, tím pádem se ke kolejí pojí i jeho chování. Draco je velmi arogantní chlapec, je také velmi drzý a posměvačný.

Co se týče školy a předmětů ve škole, tak ho baví lektvary. Je v nich opravdu dobrý, ale ne tak z daleka jako Hermiona, nejchytřejší z jejich ročníku.

Nevím, jaký má vztah k přírodě, ale rád po večerech chodí na astronomickou věž a dívá se na oblohu, která je černá jako bota.

S rodiči míval dobrý vztah, ovšem ne s otcem. Draco je celý po něm.

Je to moje oblíbená postava, i když je takový, jaký je. Určitě se najdou chvíle, kdy je mírumilovný jako kočka.

Stela Maturová, 7. C

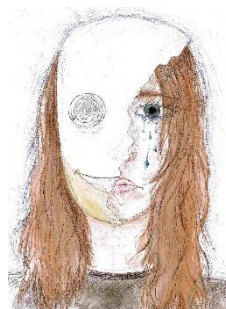
Václav Mejdrech, 7. C

Matěj Losmín, 9. B

Jan Janota, 8. A

Ester Turková, 8. A

Moje oblíbená literární postava

Jules Verne je spisovatel, který píše dobrodružné knihy. Na Je silné postavy. Nohy má krátké a tlusté. Na hlavě má dlouhé vousy, které jsou šedé až šedohnědé, jeho vlasy jsou krátké.

Rád píše dobrodružné, ale i fantasy knihy. Je chytrý, nápaditý a dobrodruh. Z vnějšku působí jako chytrý a přemýšlivý muž, zevnitř naopak jako laskavý a dobromyslný.

Přírodou se inspiroval hlavně v knihách, a to například Severním pólem, hlubinami země a divokou Afrikou či oceány. Rád chodil do přírody poslouchat zvuky šustících stromů nebo zpívajících ptáků, a to všechno ho inspirovalo k psaní knih.

Vztah k práci měl celkem dobrý, ale někdy ho to i rozčilovalo a nudilo, a tak si musel jít ven provětrat hlavu. Stávala se mu to pokaždé, když dopsal knihu a vždy to zvládnul bez problémů. Také proto napsal přes šedesát knih.

Na Julesu Vernovi se mi líbí jeho knihy a je vzpomínkou všech lidí. Jeho knihy před pár lety vypadaly jako smyšlené, ale dnes jsou skutečností.

Václav Mejdrech, 7. C

Použij náhodně losovaná slova: sněhový, sympatický, Krkonoše, žít, konec

Jednou jsem si koupila **sněhové** pusinky, prodala mi je **sympatická** žena. Když jsem je koupila, vyrazila jsem na cestu do **Krkonoš**. Tam jsem uviděla tu krásu a začala jsem tam **žít**. A pohádky je **konec**.

Šárka Glosová, 4. A

Když jsem si hrál v zimě s bratrem, hodil po mně někdo **sněhovou** kouli. Byl to nějaký malý chlapec. Zdál se mi **sympatický**. Začal jsem se s ním bavit. Říkal, že přijel z **Krkonoš**. Také říkal, že tam **žije** jeho teta. Hráli jsme si až do večera. Táta pak říkal, že máme tepláky roztrhané a že je s nimi **konec**.

Benjamin Muzika, 4. A

Sněhové boty byly modré. Měly **sympatický** povrch. Šel jsem s nimi do **Krkonoš**. Bylo to dobré pro **život**. A to je všechno, **konec**.

Martin Čechelovský, 4. A

Matyáš Macek, 2. B

Filip Schwarz, 2. B

Použij náhodně losovaná slova: veselý, žlutý, kulička, hrát

Dnes byl celkem **veselý** den. Natřeli jsme můj pokoj na **žluto**. Na zemi v pokoji jsem našel pěknou **kuličku**. Pak jsem si s tou kuličkou **hrál**, měl jsem jich celou sbírku. A to byl konec dne.

Jakub Hromadka, 4. A

Dnes jsem **veselá**, protože letíme na Havaj. Náš letoun byl celý **žlutý**. Můj pes je husky a miluje svou hračku, modrou **kuličku**. Teď si s ní **hraje**. Jeho jméno je Ťulda, což je vtipné. Doletěli jsme na Havaj a vystoupili jsme i s Ťuldou. Konec!

Anna Vondráková, 4. A

Dnes jsem byla **veselá**, na louce jsem totiž viděla **žlutého** motýla. Na zemi ležela nějaká **kulička**. Motýl si na ni sedl a já ho mohla pozorovat. Potom přiletěl další motýl a začali si **hrát**. Musela jsem už jít domů, a to byl konec. Byla zábava je pozorovat.

Matilda Říhová, 4. A

Dominik Vrábek, 7. C

Můj dětský pokoj

Můj pokoj nemá tvar čtverce, takže není moc veliký. Vždy, než vejdu do pokoje, musím otevřít svoje dveře. Jako první, co vidím, je moje židle. K ní se dostanu až na konci.

Když vejdu, po mé pravé straně je rozkládací gauč. Naproti stojí veliká bílá skříň. Uchovávám v ní staré oblečení. S mamkou je plánujeme prodat. Vedle této skříně stojí komoda. Nad komodou jsou poličky. Na těchto poličkách vystavuji diplomy. Na druhé straně mi táta postavil velikou skříň. Tato skříň má šedou barvu a na jedné půlce visí zrcadlo. Na podlahu jsme umístili šedý koberec. Dostala jsem ho k Vánocům. Vedle skříně se zrcadlem stojí můj psací stůl. U tohoto stolu trávím většinu svého času. Také je tu i moje židle. Stůl je bílý a židle černá. Za židlí stojí postel. V posteli na mě čekají každý večer plyšáci.

Poslední věc v mém pokoji je můj obraz, na kterém je nakreslen lev. Dostala jsem ho od svého tatky.

Můj pokojík se mi líbí, je to moje malé království.

Berenika Černá, 6. A

Můj a Adélčin pokoj

O pokoj se dělím se svojí sestrou Adélkou. Náš pokoj je největší z bytu. Svítí do něj hodně sluníčka, proto jsme ho vyzdobily světlými barvami.

Na moji polovinu si hodně vyhraji s výzdobou. Bílá postel, na které spím, leží v rohu místnosti naproti oknu. U ní mám bílý stoleček a na něm lampičku s mobilem. Nad postelí bych chtěla mít svítící nástěnku s fotkami. Zatím tam visí obraz.

Dále pod oknem leží bílý, celkem velký, pracovní stůl. Na stole si potrpím na pořádek a systém ve věcech. Moc věcí tam nechci, aby se neprášilo, ale stejně jich je dost. Nedávno jsme na stůl umístili lampičku, opět bílou. Nad stolem, na lehce fialové zdi, visí velká nástěnka s fotkami. Jsem velký čtenář, tudíž na zdi visí také knihovna, středně velká, ale zase ne tak malá. Ze strany cinkají medaile z tanečních soutěží. Ještě budeme něco přidávat, protože v bytě nebydlíme tak dlouho, ale prozatím se nám to tak líbí a stačí nám to.

Na druhé levé polovině přebývá Áďa. Zeď nemá světle fialovou, ale světle malinově růžovou. Její půlka sed skládá ze stejné bílé postele jako ta moje. Má zde pouze malý stoleček, protože pracovní stůl nepotřebuje. Bude ho potřebovat až za chvíli, až půjde do školy.

Pokoj se nám moc líbí, protože je útulný.

Nela Ondráčková, 6. A

Julie Anna Miková, 7. A Adriana Huerta Velasco, 7. B Anežka Koubová, 7. A Emma Drobilová, 7. A

Meine Traumwohnung x mein Traumhaus

Mein Traumhaus

Mein Traumhaus ist in Italien. Ich mag das Essen dort. Meine Lieblingsessen ist Spaghetti, Bolognaise. Das Haus ist in der Nähe des Meeres und ich schwimme gerne. Das Haus ist groß und modern. Es ist rot und braun. Es hat viele Zimmer. Es gibt einen Balkon. Es ist groß und es hat schöne Aussicht.

In dem Haus gibt es ein Wohnzimmer, ein Esszimmer, zwei Schlafzimmer, ein Badezimmer, ein Arbeitszimmer, eine Speisekammer, einen Keller, ein Gästezimmer und eine Küche. In Wohnzimmer steht eine Lampe. Sie ist weiß. Es gibt ein Fernsehen und ein Sofa. Sie sind schwarz. In meine Schlafzimmer hängt ein Bild und in meine Bett liegt ein Kissen. Es gibt da einen Tisch und einen Stuhl. Sie sind modern und weiß. Es liegt da einen Teppich. Es ist rosa. In Speisekammer gibt es Essen. Es gibt Orangensäfte, Apfelsäfte, Erdbeersäfte, Tomatensauce, Parmesan, Dörrfleisch, eine Heizung und viele Zwiebeln. Hinter die Zwiebeln es rot das Obst. In Arbeitszimmer gibt es einen Tisch. Es ist einen Computer auf dem Tisch. Über dem Tisch hängt zwei Bilder. Unter dem Tisch gibt es einen Stuhl. Der Stuhl ist rosa. Neben dem Tisch steht einen Schrank.

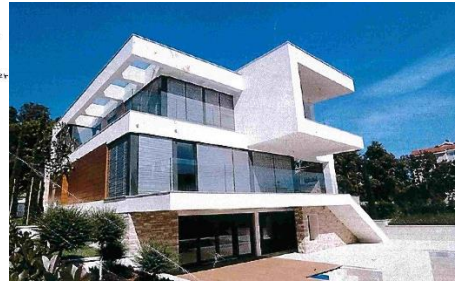
In meinem Haus wohnen meine Eltern, meine Schwester, meine Bruder, meine Oma, meine Opa und viele Tiere.

Šárka Ulmanová, 8. A

MEIN IDEALES HAUS

Mein ideales Haus ist ein Haus am Strand. Ich liebe Krabben, so ich möchte in Krabben leben. Das Meer hier ist schön und klar. Das Haus ist modern und groß. Es ist aus Stein und Ziegel. Es ist weiß und braun. Es hat zwei Stockwerke. Ich habe eine schöne Aussicht aus dem Fenster. Wir haben auch einen Garten neben dem Haus. Der Garten ist groß, schön und grün. Es gibt viele Pflanzen und Blumen. Das Haus hat dreizehn Zimmer. Es gibt da einen Flur, der Flur ist modern und weiß. Es gibt da ein Klo, das Klo ist modern. Es gibt da zwei Bad, sie sind sehr hoch und modern. Es gibt da ein Arbeitszimmer, das Arbeitszimmer ist aus Holz und es ist braun. Es gibt da drei Schlafzimmer, sie sind sehr groß und auch aus Holz. Es stehen da viele Schränke. Es hänge da viele Bilder. Es gibt da auch ein Wohnzimmer, es ist sehr groß, es liegt da ein Sofa, das Sofa ist braun und bequem. Es gibt da auch eine Küche, die Küche ist modern und groß. Es gibt auch einen Schimmelbad am Haus. In meinem Haus wohnen meine Eltern, mein und Tiere. Wir haben zwei Hunde. Ich finde mein Traumhaus sehr gut!

Eliška Nováčková, 8. A

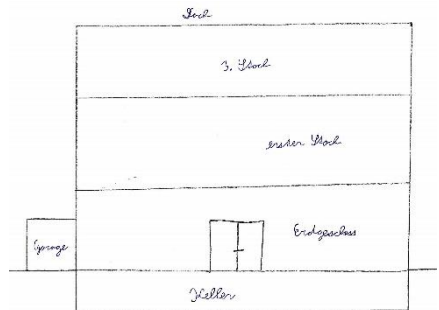
TRAUMHAUS

Mein Traumhaus ist groß und hoch. Die Fassade ist hellblau. Es liegt an einem ruhigen Ort. Neben dem Haus ist ein Fluss und See. Das Dach ist flach. Auf dem Dach sind Sonnenkollektoren und Blumen. Das Haus ist modern. Das Haus hat drei Abgänge, Keller, Balkon, Backzimmer und Garage.

Der Garten ist groß und lang. Es gibt Hundehaus im Garten. Im Garten steht ein großer Baum. Es gibt einen See mit Fischer im Garten. Schwimmbad mit Beach. Es gibt Hühner und Ziegen im Garten. Neben dem See ist ein Kinderhaus und Schwinger. Es gibt eine Pergola an Haus. Es gibt auch einen Wintergarten an Haus.

Im Keller ist Fahrrad und Motorrad. Es gibt fünf Autos in der Garage. Im Erdgeschoss ist Bad, Wohnzimmer, Küche, Waschküche und Klo. Im ersten Stock ist Hall, Kinderzimmer und Schlafzimmer. Im 3. Stock ist Fitness und Sauna. Auf dem Dachzimmer ist eine Modelbahn.

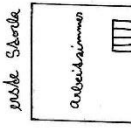
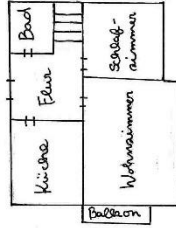
Und das ist mein Traumhaus.

Daniel Vaněk, 8. C

Mein Traumhaus

Mein Traumhaus steht in London. Ich wohne hier mit meine Kabete, in meinem Schreibzimmern sind zwei Fenster. An der Fenster steht mein Bett. Das Bett ist groß und bequem. Es gibt da eine Lampe, einen Schreibtisch, einen Schrank und einen Teppich. Der Schreibtisch ist aus weiß und Holz. Dieser Teppich ist schwarz-weiß mit Streifen. Auf dem Teppich steht große Sonnenblume. An der Wand im Flur hängen viele Bilder. Meine Küche ist nicht groß, modern und schön. Meine Wohnzimmer ist groß. Es gibt da eine Sofa. Das Sofa ist weiß, lang und bequem. Es gibt da eine Lampe, eine Fenster. Ich habe auch einen Couchstisch mit TV. Ich habe hier ein Badroom. Es gibt da ein kleiner Baum. Meine Bad ist groß und geräumig. Im ersten Stock ist mein Atelier/Büchzimmer. Ich habe hier ein Schreibtisch mit Computer. Es gibt da eine Stafflei. Ich will malen oder relaxieren. Es gibt hier eine Sessel neben die Stafflei. Die Sessel ist neu und blau. Ich habe hier eine kleine Bücherregal. An der Wand hängen Bilder und Poster. Mein Garten ist sehr schön. An den Garten steht zwei Apfelbaum. Es gibt einen Schwimmbad und einen Sitzplatz. Ich finde meine Traumhaus ideal und tolle.

MEIN TRAUMHAUS

Ich möchte mein Traumhaus im Dorf umgeben der Stadt, weil dort ist Ruhe. Ich würde lieber im Ausland leben, weil dort ist das Meer und Natur.

Mein Traumhaus hat zwei Etagen, einen Außenpool mit Dusche und einen Garten. Der Garten ist schön. In der Garten die Pflanzen sind groß. Das Haus ist grau und weiß. Es gibt das Fenster und viele Lichter. Das Fenster sind groß und schön. Das Haus ist aus Stein. Mein Außenpool ist groß und schön. Ich will dort Sommerlegen, zusammen das Haus hat mein Zimmer. Es gibt eine Küche, ein Bad, zwei Kindzimmer, einen Keller, ein Atelier, ein Schlafzimmer, eine Garage, einen Pool, einen Garten, einen großen Garten, einen Balkon, einen Weinberg, ... Es gibt einen Tisch über den Tisch. Mein Haus ist groß. Es gibt ein Schlafzimmer im ersten Zimmer mit Fernseher. Im 2. Stock: Es gibt ein Schlafzimmer, einen Esszimmer mit Stühlen, ... Im Bad: Es gibt ein Kgl neben dem Waschbecken, einen Dusch, einen Badewanne, ...

Im 1. Stock: Es gibt ein Teppich auf dem Teppich, es gibt das Stuhl und Fernseher. Neben dem Schrank ist ein Bett und Stühle am Tisch. Im 2. Stock: Es gibt ein Wohnzimmer/Küche/Balkon. Im 3. Stock: Es gibt ein Tisch, auf dem Tisch liegt Computer, Stühle neben dem Tisch, ... Im 4. Stock: Es gibt ein großer Becken und einen Schrank. Im 5. Stock: Es gibt ein Sofa, einen Fernseher, ... Im 6. Stock: Es gibt viele Blumen, Bäume und Büsche, ... Auf dem 7. Stock: Es gibt vier Stühle und einen kleinen Tisch.

Kristýna Bazalová, 8. C

Karolína Johnová, 8. C

Moje spřízněná duše

Svého bratra znám od doby, kdy jsme se velikostí podobali fazoli. Seznámili jsme se v mamčině břiše. Můj bratr se jmenuje Fanda. Když jsme si řekli první slůvko, hned jsem poznala, že se stane mojí spřízněnou duší. Vyrůstali jsme spolu. Zažívali jsme a zažíváme spolu hodně zážitků. Fandovi je třináct, stejně jako mně. Jsme dvojčata.

Vlasy mého bratra se míchají s hnědou a žlutou barvou a sahají mu až do půli čela. Fandovy oči vypadají jako lískové oříšky. Když mu pohlédnu do očí, vidím v nich jiskřičky. Nos se podobá knoflíčku. Úsměv mu zdobí krásné plné rty, které mají barvu karmínu. Na obličej se mu objevují krásné malé pihy. Fanda je středního vzrůstu.

Jeho zájmy vypadají asi takto: ryby, ryby, ryby. Mimo ryb také rád sportuje. Mezi jeho oblíbené sporty patří fotbal a míčové hry. Hraje také na akordeon. Miluje hudbu a rád zpívá. Chodí do sboru. Rád čte dobrodružné knihy, hlavně o rybách. Umí kreslit detaily. Rád zažívá dobrodružství. Píše a vypráví krásné příběhy, ze kterých jde mráz po zádech, nebo se z nich popadám za břicho. Nejraději tráví čas se svým králíčkem, který se jmenuje Milan.

Můj bratr nenechá nikoho „na holičkách“. Když potřebuji, pomůže mi. Dokáže mě povzbudit. Víří kolem sebe dobrou náladu. Humor mu nechybí. Na rybách oplývá trpělivostí, ale v realu moc ne. Když si něco zadá, dokáže to splnit. Rád vypráví vtipy. I přes to všechno pusou skoro nezavře. Nejvíce mluví o rybách. Hlavně mluví doma. Fanda se kamarádí se všemi a všichni ho mají rádi. Ani odvaha mu nechybí.

Svého bratra Fandu mám ráda, protože mě ve všem podpoří. Líbí se, jak pomáhá lidem. Jsem ráda, že mám takového bratra, protože mi vždy všechno vysvětlí a se vším mi pomůže. I přes to, že mě někdy naštvě, je to můj nejlepší bratr na světě!

Štěpánka Pittnerová, 8. A

Moje spřízněná duše

S mojí sestrou Štěpánkou jsme se seznámili v mamčině břiše. Považuji ji za spřízněnou duši díky tomu, jak si spolu rozumíme. Já jsem odešel z břicha o 5 minut dřív, tudíž jsem starší.

Sestra je vyšší postavy, i když jsem starší. Nedává mi to smysl a přijde mi to nefér. V očích se jí lesknou modrozelené plamínky, ve kterých se vyjímají černé perly. Barva vlasů je žlutohnědá a prolínají je zlaté pramínky vlasů. Ráda se obléká do barevného oblečení, a tím působí vesele.

Štěpánka je velký sportovec. Miluje vybíjenou, florbal, volejbal a také fotbal. Pokaždé, když jdeme s chlapci ven hrát fotbal, se připojí. Ale úplně nejvíce ze všeho má ráda čtení knih. Její oblíbený žánr je dobrodružná literatura s napínavým příběhem. Pokaždé, když ji vidím doma, si čte. Někdy je do knihy tak moc zabraná, že ani nevnímá, co jí zrovna povídám. Vždy, když má někdo kolem nějaký problém, mu ráda pomůže. Štěpka je hodně upřímná a nedělá jí problém někomu říct, co se jí nelíbí. Je také velice ambiciózní, když si něco umane, většinou toho docílí. Když je jí smutno, jde za svým a i mým králíčkem Milanem, kterému jsem dal jméno já. Pokud mám nějaké potíže s učením, většinou mi pomůže. Moc ráda hraje na klarinet a je v tom vážně dobrá. Minulý rok vyhrála 1. místo v krajské soutěži. Letos se také chystá na soutěž a cvičí každý den minimálně hodinu. Myslím si, že postoupí do celostátního kola, ale ona si to nemyslí, je totiž skromná. Což mi připomíná, že hodně šetří, ať už to jsou sladkosti, na které mám vždycky chuť, nebo úspory. Také je hodně pečlivá, ať už ve škole nebo doma, když něco vyrábí.

A teď něco k její povaze. Někdy mi přijde, že uvažuje dost rychle, tudíž je občas dost zbrklá. Ještě jsem zapomněl dodat, že hodně ráda maluje a je v tom hodně dobrá. Nejčastěji maluje obrázky s přírodní tematikou. Častokrát mi namalovala obrázky třeba s rybou nebo jak zdolávám rybu.

Jsem rád, že mám tak skvělou sestru. Bez ní bych se zkrátka nudil. Mám úžasnou sestru.

František Pittner, 8. A

Moje spřízněná duše

Rozhodla jsem se psát o své kmoťřičce. Jmenuje se Hanka a bydlí v Přerově se svým synem Sonamem a fenečkou Gobi Tarou. Protože bydlí tak daleko, mohla bych naše setkání spočítat na prstech. Když se ale potkáme, vždy to stojí za to.

Obličej jí lemují kratší kudrlinky barvy nočního nebe. Má vysokou postavu, je asi o dvě až tři hlavy vyšší než já. S její tváří si pohrává milý úsměv s nádechem něčeho rošťáckého. Na nose jí sedí brýle. Na těch brýlích se mi vždy líbilo, že v sobě mají magnet a dá se k nim připevnit zatmavovací sklíčko.

Když mám špatný den, vždy mi dokáže zvednout náladu milou esemeskou. Je to ta nejlaskavější lidská bytost, kterou znám. Jakmile vkročí do dveří, celá místnost se rozzáří veselým světlem. Je s ní velká legrace, avšak nezalekne se ani filozofických debat či náročnějších témat. Ráda chodí do přírody, nejčastěji do hor. Vždy ji nadchne ten nádherný výhled. Často navštěvuje země jako Nepál a Tibet, odkud je Sonamův tatínek.

Miluje psy. Teď se stará o asi roční fenku bostonského teriéra. Jmenuje se Gobi Tara, ale všichni ji nazývají Gobinka. Ráda se s ní prochází přerovskými parky a učí ji různým trikům. Před ní měla Joriku, fenku stejného plemene. Ta dokonce uměla i štěkat na povel. Zнала jsem ji od štěněte, moje první vzpomínka na Hanku je, když utírala loužičku čerstvě narozené Joričky.

Máme hodně společných témat, o kterých se můžeme bavit. Často je jedním z těchto témat literatura. V knihovně má vyskládané knihy různého druhu. Je tam téměř všechno, od historie čaje přes filozofii až po dobrodružství. Vsadím se, že nepohrdne ani českou klasikou. Také máme podobný smysl pro humor, baví nás ten český s nádechem sarkasmu. Často posílá nějaký ten citát v angličtině. Anglicky umí plynně, má nadání pro jazyky.

Když jsme se viděly naposled, přijela i s Matym, svým synovcem. Jezdili jsme společně na výlety. Tento její pobyt ji přesně charakterizoval: přijela s úsměvem na tváři, když jsem funěla do kopce, zásobovala mě energií i dobrou náladou a v batůžku měla vždy něco dobrého na zub.

Na závěr bych chtěla říct jen toto: mám svou kmoťřičku hrozně ráda a v mém životě pro ni bude vždycky místo. Na každé setkání s ní se moc těším a když mi občas pošle pohled nebo balíček, zlepší mi celý den.

Mojmír Fiala, 7. A

Adéla Turková, 7. A

Markéta Šustková, 8. A
Elizaveta Drozd, 7. A

Člověk, na kterého nedám dopustit

Člověk, na kterého nedám dopustit? Jako první mě napadne můj mladší, ale zároveň nejstarší bratr Tomáš. Proč zrovna on? Je to jednoduché, známe se už skoro třináct let, narodil se totiž na den přesně o rok a tři čtvrtě později než já. Já tehdy své „já“ ještě neměla, možná proto jsme si tak blízcí.

Tom je taková „černá“ ovce rodiny. Ne kvůli chování, ale svým vzhledem. Jako jediný z nás čtyř sourozenců má (hodně) tmavě hnědé vlasy a čokoládové oči. Vždycky byl přesně o hlavu menší, ale teď je skoro stejně vysoký jako já.

Mamka říká, že byl milé a usměvavé dítě, ale nyní se projevuje poněkud hlasitěji a rozhodně není tak pohodový, potýká se totiž s pubertou. Rád hraje hry na počítači a miluje čokoládu, tou by se nejraději „cpal“ od rána do večera. Může si to dovolit, protože třikrát týdně chodí na atletiku, kde to všechno vyběhá. Toto nejspíš zdědil po dědovi, který běhal maraton.

Přestože navenek působí poměrně drsně, snadno se dojme u filmu nebo je vztahovačný, když vzneseme nějakou kritiku. Bývá zatvrzelý a rodiče ho musí dlouho přemlouvat, aby udělal, co se p něm chce. V těchto případech často dojde i na slzy. Asi si myslí, že mu to pomůže.

Mám ho ráda takového, jaký je, protože spolu tvoříme skvělý tým proti týmu mladších dvojčat, přestože se týmy někdy mění. Máme doma prostě veselo.

Ester Turková, 8. A

Člověk, kterého si vážím

Rozhodla jsem se, že budu psát o své babičce, které si velmi vážím. Jmenuje se Věra a je to maminka mojí maminky. Vídáme se často, protože k ní jezdíme na chalupu. Trávíme tam dohromady téměř celé léto. Babička vloni oslavila své 70. narozeniny, ale na svůj věk je velice aktivní.

Babička je střední postavy, měří okolo 170 centimetrů. Její kratší vlasy mají blondátou barvu. Na její vrásčité tváři zaujmou dvě oči modré jako pomněnky. Moc často se nelíčí, upřednostňuje přirozený vzhled. Ráda se obléká do přírodních barev i materiálů. Šperky moc často nenesí.

Babička je hodně společenská, protože pochází z pěti dětí. Nemá ráda samotu, nejraději by kolem sebe měla pořád spoustu lidí. Asi neznám pracovitějšího člověka, než je naše babička. Když zrovna nepracuje na zahradě, uklízí, vaří nebo peče. Také je velmi šikovná na ruční práce. Umí dokonale šít, vyrábí různé dekorace a umí leccos opravit. Je docela rázná a všem řekne, co si myslí. Prostě co na srdci, to na jazyku, což nemusí být každému příjemné. Je obětavá a každému vždy ráda pomůže.

Když byla babička mladší, ráda sportovala. Ještě teď občas jezdí na kole nebo na běžkách. Také ráda chodí na procházky se psem. Ale jejím hlavním koníčkem je chalupa a zahrada. A protože je velmi společenská, ráda navštěvuje divadla, koncerty nebo si zajde s kamarádkou na kávu.

Babičku obdivuji proto, jak je ve svém věku energická a kolik toho zvládá. Vážím si jí, protože je moc milá a hodná. Je to skvělá babička. Mám ji moc ráda.

Viktorie Lišková, 8. A

Ludmila Čapková, 8. B

Člověk, kterého si vážím

Pro tuto charakteristiku jsem si vybrala svou kamarádku Báru, jelikož se známe opravdu dlouho. Myslím, že to teď někdy bude asi osm, nebo devět let. Trávíme spolu celkem dost času a mám ji moc ráda.

Na hlavě jí vlají dlouhé, tmavě blondáté vlasy, na obličeji září modré oči jako čisté nebe, pod nimi vyrostl roztomilý nos a Bářin úsměv rozzáří celou místnost a určitě udělá každému radost. Kamarádčin štíhlý pas zakončují poměrně dlouhé nohy. Podle mě není ani příliš malá, ale ani příliš vysoká. Její výška je ideální ke čtrnácti rokům.

Bářina povaha je velmi štedrá a milá, avšak ne vždy tomu tak je. To jí ovšem nevyčítám, každý totiž někdy prožívá dny, kdy se necítí nejlépe. Převážně je ale velice přátelská, kreativní a zábavná. Vždy, když je mi smutno nebo mám špatnou náladu, ke mně přijde a začne si se mnou povídat, což mě uklidňuje. Její zájmy jsou odlišné od těch mých. Ráda totiž kreslí a čte nebo ji baví uklízet, což absolutně nechápu. Je také tajnůstkářská. Vždy, když se Barči zeptám na něco důležitějšího, mi na to pouze řekne: „Kdo je zvědavý, bude brzo starý!“ Ale i přesto ji mám hodně ráda.

V žádném případě bych ji neměnila, mám ji ráda takovou, jaká je a jsem na ni pyšná za to, co dokázala nejen ve škole, ale i v jejích ostatních zájmech nebo koníčcích. Myslím si, že náš vztah je skvělý. Máme se rády, a to je hlavní. Jsem za ni nesmírně vděčná a opravdu si vážím toho, že ji mám.

Eliška Nováčková, 8. A

Člověk, kterého si vážím

Tento sloh budu psát o své mamince. Jmenuje se Blanka Beránková. Je jí 45 let. Bydlí v Českých Budějovicích.

Je vysoká 168 centimetrů. Postavu má štíhlou jako laň. Vlasy má polodlouhé a blondáté. Není to ale její přirozená barva, musí si je barvit. Na obličeji jsou výrazné, šedozelené oči s černými řasami. I obočí má černé. Kolem nosu se vyskytuje několik pih. Má krásný úsměv. Zuby sice nemá úplně rovné, zato jsou bílé jako perličky.

Mamka nosí v létě nejradyji šaty, ale v zimě je vymění za kalhoty. Je vždy krásně upravená jako modelka.

Svoji mamku považuji za klidného člověka. Dokáže se ale také pěkně rozčítit. Zvlášť, když ji s bratrem neposlechneme. To jí pak z očí létají blesky a my hned uděláme vše, co nám řekla.

Jinak je to člověk, co nezkaží žádnou legraci a je také hodně vtipná. Proto má spoustu přátel. Ti na ní určitě ocení její ochotu pomáhat, pravdomluvnost a poctivost.

Moje mamka je pilný člověk. Chodí do práce a ještě se stará o domácnost. Má ráda pořádek, a tak je náš byt jako ze škatulky.

Přesto si najde čas i na své záliby. A to je cvičení jógy, čtení a hlavně dlouhé procházky s naším psem Maggie.

Vážím si jí, protože i když má spoustu práce, najde si na mě čas a podnikneme spolu spoustu zajímavých věcí. Chystáme se spolu do Paříže a rozhodně si to tam s ní užiju.

Beata Beránková, 8. A

Jan Valíček, 2. B

Člověk, kterého si vážím

Pro svou charakteristiku jsem si vybrala člověka, kterého si opravdu vážím. Tím člověkem vždy bude moje sestra. Vzhledem k jejímu věku šestnácti let se s ní znám skoro od samého začátku svého života.

Lenka dorůstá výšky přibližně 165 cm a její postavu už od pohledu zaznamenáme jako štíhlou. Z její kulaté hlavy vyrůstají vlasy dlouhé po ramena. Na obličejí si všimneme černých brýlí, pod kterými se skrývají tajemné šedivomodré oči. Nosí většinou široké džíny a mikinu.

Moje sestra je velmi rozumná. Nikdy by neudělala nic unáhleně, protože ví, že unáhlenost je cesta do pekel. Pracovitá je jako včela. Doma pomáhá hlavně mamce, čímž jí to hodně usnadňuje a ve škole nepohrdne ani nepovinnými domácími úkoly či referáty. Je spíše tichá a nespolečenská. Ve škole má pouze dva nebo tři kamarády, kterým ovšem z celého srdce důvěřuje. Nebaví se s nimi o svých problémech či o svém životě, patří jí proto vlastnost velké uzavřenosti. Nesvěří se. Třeba se bojí, že by ji snad lidé mohli odstrkovat. Možná si můžete myslet, že strká hlavu do písku, ale je tomu přesně naopak. Moje sestra se snaží ze všech sil, aby se nedostala do problému. Když ale nějaký ten problém přece jen nastane, bojuje s ním, doku nad ním zcela nevyhraje. Nesmím zapomenout na její spolehlivost a ochotu. Kdykoli jí o něco požádáte, nemusíte se bát, že by na to zapomněla. Ráda vám poskytne pomoc v jakékoli situaci. Má srdce na dlani. Jakmile se někdy dostanu do problémů, jsem na cestě za ní. Právě díky její soucitnosti a porozumění se s ní cítím o mnoho lépe. K jejím koníčkům patří gymnastika a vyrábění. V jejím pokoji převládají všelijaké její výrobky, kresby a také různé medaile a diplomy.

Vůbec nevím, co bych si bez Lenky počala. Tolik mi přirostla k srdci. Vždy, když ji potřebuji, je tu pro mě, byla tu pro mě a doufám, že tu pro mě bude napořád. Mám ji moc ráda a za žádnou cenu ji nechci ztratit.

Šárka Ulmanová, 8. A

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád je Vašek. Známe se od začátku 6. třídy a dříve jsme si moc nepovídali. To se ale v 7. třídě změnilo.

Vašek má černo-zelené brýle, které vypadají jako z filmu. Na hlavě má velice krátké blondřaté vlasy. Nechodí speciální chůzí, podle které bych ho poznal. Poznal bych ho ale podle jeho stylu tance, při kterém rychle pohybuje rukama i nohama ze strany na stranu.

Lidi, které znám, mají Vaška rádi, protože je hodný a má ve všem přehled.

Vašek moc rád rybaří a baví ho procházet se po lese. Les je jeho oblíbené místo na odpočinek, je tam čerstvý vzduch a klid.

Jako dospělý by chtěl být Vašek myslivcem, aby mohl trávit čas v lese a střilet zvířata do těla. Aby se mohl Vašek stát myslivcem, chce studovat na Lesnické škole v Písku.

Vašek je skvělý kamarád, který mi vždy pomůže s věcmi do školy a věřím, že bude studovat na lesnické škole a že se stane myslivcem.

Martin Šusták, 7. C

Aneta Chromá, 6. A

Můj nejlepší kamarád

Můj nejlepší kamarád je Vašek. Známe se od začátku 6. třídy a dříve jsme si moc nepovídali. To se ale v 7. třídě změnilo.

Vašek má černo-zelené brýle, které vypadají jako z filmu. Na hlavě má velice krátké blondřaté vlasy. Nechodí speciální chůzí, podle které bych ho poznal. Poznal bych ho ale podle jeho stylu tance, při kterém rychle pohybuje rukama i nohama ze strany na stranu.

Lidi, které znám, mají Vaška rádi, protože je hodný a má ve všem přehled.

Vašek moc rád rybaří a baví ho procházet se po lese. Les je jeho oblíbené místo na odpočinek, je tam čerstvý vzduch a klid.

Jako dospělý by chtěl být Vašek myslivcem, aby mohl trávit čas v lese a střílet zvířata do těla. Aby se mohl Vašek stát myslivcem, chce studovat na Lesnické škole v Písku.

Vašek je skvělý kamarád, který mi vždy pomůže s věcmi do školy a věřím, že bude studovat na lesnické škole a že se stane myslivcem.

Martin Šusták, 7. C

Můj nejlepší kamarád

Má nejlepší kamarádka se jmenuje Kristýna. Pochází z Dobré Vody u Českých Budějovic. Má blondřaté vlasy a modrozelené oči.

Kristýna miluje cestování, obzvlášť miluje Portugalsko, protože její matka pochází z Portugalska. V létě se mnou a rodiči jezdí často na výlety anebo jezdím já s nimi. Miluje latinskou kulturu, moře, pláže a slunce. Má ráda mořské plody.

Mezi její koníčky patří tanec a fotbal. Tančí závodně se skupinou NG CREW. Jedná se o hip-hopovou skupinu a náramně se jim daří. Dříve hrávala také fotbal za SK Dynamo České Budějovice, ale kvůli neshodám se spoluhráčkami ho hrát přestala.

Vztah s lidmi má úžasný. Každý ji má rád. Je ke všem milá a přátelská.

Poznala jsem ji na zápase SK Dynamo České Budějovice proti AC Sparta Praha a padly jsem si obě do oka. I přesto, že Kristýna fandí Spartě a já Slavii, spolku chodíme na derby a každá fandíme tomu svému klubu. Známe se už 3. rokem a stále jsme nejlepší kamarádky.

Viktorie Kórěová, 7. C

Žáci 1. A

Žáci 1. A

Můj nejlepší přítel

Rád bych vám představil svého nejlepšího kamaráda Tomáše. Náš společný příběh začal před pěti lety na oslavě narození, kde nás seznámili naši rodiče. Třebaže je Tom o dva roky starší, vím, že jsem si nemohl vybrat lepšího parťáka do pohody i nepohody.

Postavu Tomáše bych nejlépe popsal jako samá ruka, samá noha. V posledním roce se navíc hodně vytáhl do výšky a ční nade mnou jako rozhledna. Jeho kaštanové vlasy se mu rozpustile kroutí a padají mu do očí barvy mechu. Na tváři mu pod rovným nosem hraje šibalský úsměv. Oblečení nosí zásadně ve velikosti „oversize“.

Na Toma si jen tak někdo nepříjde. Případá mi, že ráno snídá vtípnou kaši. Nechybí mu smysl pro spravedlnost a vytrvalost. Nevzdává se. Přijme rád každou výzvu, i když se díky tomu někdy odstane do problémů. Většinou z nich ale šťastně vybruslí. Často s ním šijí všichni čerti, ale mně to vyhovuje, protože jsem rád v pohybu. Mezi vlastnosti, které mi naopak vadí, patří jeho tvrdohlavost a nedochvilnost.

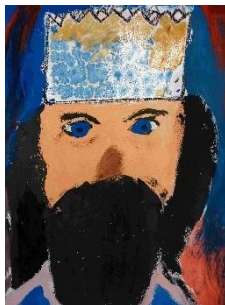
Tomáš má hodně volného času, protože školu zvládá levou zadní. Aby ho naplno využil, věnuje se parkouru, atletice, skákání na trampolině a už devět let se zdokonaluje v umění karate. Zálibou se mu stalo i žonglování a triky s Kendamou. Samozřejmě i on jako každý teenager dokáže strávit hodiny hraním počítačových her, sledováním filmů, čtením a lenošením.

Dnes už si nedokážu bez svého nejlepšího kamaráda život představit. Užijeme si spoustu skvělé zábavy. A hlavně mě dokáže vždy podpořit a rozesmát, i když mám náladu na bodu mrazu. Doufám, že jsem pro něj stejně dobrým kamarádem, jako je on pro mě.

Ondřej Lukáš, 8. A

Jan Školka, 6. A Nela Ondráčková, 6. A Berenika Černá, 6. A Johana Urbanová, 6. A

Tobiáš Enright, 4. A Barbora Lišková, 4. A Jan Vodička, 4. A Matilda Řihová, 4. A

Celostátní literární soutěž Čapkoviny aneb Žijeme s knihou na téma Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Mia to neměla vždy jednoduché, do svých osmi let byla umístěna v dětském domově, protože ji její biologičtí rodiče opustili. Nešlo o to, že by se o ni nedokázali postarat, spíše o to, že to nechtěli. Je jasné, že mladé děvče toto hodně poznamená. Naději v normální dívčí život ani nedoufala, byla smířená s tím, může se z dětského domova dostat, až dosáhne své plnoletosti. Jednoho dne do dětského domova zavítali Olivia a William, kteří toužili po milé holčičce jako byla Mia. Oba si její křehkou duši ihned zamilovali a řekli si, že si nezaslouží, aby tolika lidmi zklamaná dívka prožívala život, který si nezaslouží. Rodiče si osamělé děvče adoptovali. Mia od té doby prožívala život jako normální spokojené děti, chodila s dětmi nakupovat, hrála si s vrstevníky... Každé dítě vždy vyroste a chce se postavit na vlastní nohy. Proto si domluvila schůzku s významnou firmou v LA v Kalifornii. Říkáte si jak to, že tak mladá slečna dostane příležitost pracovat v tak významné firmě? Díky tomu, že Mia neměla vždy na různých ustlání, rozhodla se mít co nejlepší život, vzdělávala se co nejlépe, studovala na různých školách, aby v životě něco znamenala.

Čas plynul, až nadešel den tak dlouho očekávané schůzky. Mia vstala časné ráno, aby se stihla připravit na svou životní příležitost. Chtěla udělat dojem, proto se krásně oblékla a vzala si lodičky s podpatkem. Aby nezmeškala autobus, rozloučila se se svými milovanými rodiči raději a raději s předstihem vyrazila na zastávku.

Mia byla tak nervózní, že raději na autobusovou zastávku spěchala, aby měla jistotu, že schůzku stihne. Jak už to tak na světě bývá, nemohla mít vše perfektní, ve spěchu se jí ulomil podpatek. Bylo jasné, že takto nemůže přijít na schůzku. Mia nastoupila nešťastná do autobusu, nevěděla, co dělat.

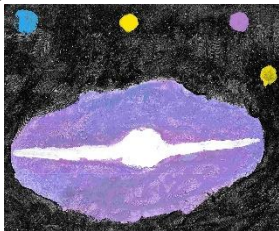
Mia musela situaci nějak řešit, nejlepší by bylo, aby se vrátila domů pro jiné boty. To ale nemohla, protože autobus z jejich malé vesnice jede jednou za hodinu. Musela tedy vystoupit v centru města, aby si mohla koupit nějaké jiné boty. Podobně nemohla sehnat, proto vzala první, které se jí líbily. Vyběhla rychle z obchodu, kde nastoupila na autobus. Aby ji dopravil na místo schůzky. Ten den jí štěstí opravdu nepřálo, autobus se připlétl k dopravní nehodě. Kvůli špatné dopravě ve městě dorazila Mia na místo o dvě hodiny později.

Mia rychle dorazila do kanceláře firmy, kde na ni čekal rozzlobený manažer. Mia mu chtěla vše vysvětlit. Říkala mu, co vše se jí stalo. Jen díky tomu, že vystudovala tolik škol, kde měla výborné výsledky, se rozhodl dát jí druhou šanci. Celá štěstím bez sebe vyběhla z veliké budovy. Vydala se zpátky domů k rodičům, kde jim vyprávěla, co se jí dnes vše přihodilo a jak se zítra těší na první den v práci. Rodiče na ni byli neskutečně hrdí, že to i přes všechny nástrahy zvládla.

Mie se ve firmě doslova dařilo. Byla spokojená, když první den nastoupila, pracovala jako stážistka na zkoušku. Postupně se tak zdokonalovala, že ji postupně povyšovali. Za pár let povýšila až na funkci ředitelky. Zůstala skromná a nejlépe byla vděčná rodičům, kteří si ji oslovili a ve všem podporovali.

Z prvního dne ve firmě si až do teď pamatuje to, že kdyby tolik nespíchala, možná by to stihla.

Kristýna Bazalová, 8. C

Jakub Šulák, 8. C

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Moje babička mi často říkávala, abych spěchal pomalu, protože spěchat se vždy nevyplácí a člověk může snadno přijít k úrazu.

V létě s tátou jezdíme skoro každý víkend na výlety po Šumavě. Nikdy se nám nic nestalo, hezky jsme si výlety užili, a tak se jednou můj táta domluvil se strýcem a jeho synem, že pojednou s námi.

Tobík je můj bratránek, je stejně starý jako já, často spolu soutěžíme, kdo je lepší při sportu či počítačových hrách, jezdíme spolu na dětský tábor.

Všichni jsme se na výlet těšili, naplánovali jsme si trasu, kolik kilometrů asi ujedeme, na které pláži dáme odpočinek a budeme se koupat. Výlet jsme měli v plánu zakončit občerstvením v kiosku „U Žabáka“. Už jsem se těšil, jak si dám klobásu nebo nějakou jinou dobrotu.

Ráno ve den odjezdu jsme naložili kola na auto a jeli směr Lipno. Od parkoviště, kde jsme nechali auto, nás čekalo ujet do cíle asi 40 km. Táta nás varoval, že po pár metrech rovinky odbočíme doleva a sjedeme prudký kopec, kde je to samá díra. „Dávejte pozor a brzděte, kluci,“ říkal nám táta a nechal nás jet jako první. Bratránek se rozjel a měl přede mnou pěkný náskok. Jak jsme spolu pořád soutěžili, kdo je rychlejší, šlápl jsem do pedálu, abych ho rychle dohnal. Jenže Tobík šlápl na brzdu, aby se vyhnul díře, a já mu najel na zadní kolo. Tobík to vybalancoval, já se rozplácnul jak široký, tak dlouhý. Ještě že jsem měl na hlavě helmu. Odnesl to odřený obličej, ruce, nohy, byl jsem celý od krve.

Výlet skončil po ujetých 200 metrech. Dorazili jsme nazpět k autu, naložili kola a vydali se na cestu do Českých Budějovic na chirurgické oddělení. V čekárně jsme strávili asi tři hodiny, než na nás přišla řada. Zrentgenovali mi ruce, naštěstí jsem si jen narazil loket.

Teď už vím, kdybych tolik nespěchal, mohl jsem místo půl dne stráveného u lékaře v bolestech prožít krásný den u vody na sluníčku.

Tomáš Hajný, 8. C

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Minulý měsíc ve čtvrtek jsme měli jet se školou na výlet do Národního muzea v Praze. Sraz byl v osm hodin ráno před hlavní bránou školy. Moc jsem se na výlet těšil. Večer jsem si nařídil budíka na sedmou hodinu ráno, lehl si do postele a snažil se usnout.

Ráno jsme se ovšem probudil až v půl osmé, protože mi budík nezavnil. Hned mi bylo jasné, že jediný autobus, který jede ke škole, nestihnu. Nechtěl jsem třídní výlet zameškat, a tak jsme se rozhodl, že dojezu ke škole na kole. Rychle jsem se oblékl, vyčistil zuby a běžel do garáže pro kolo. Vyjel jsem z garáže a uháněl jsem ulicemi ke škole. V půli cesty jsem si na hodinkách všiml, že do srazu zbývá už jen sedm minut, takže jsem se snažil jet ještě rychleji.

Jenže kvůli svému pospíchání jsem přehlédl semafor, který zrovna svítil červeně. Zprava do mě narazilo auto, povalilo kolo a já vylétl úplně mimo vozovku. Okamžitě ke mně přiběhla paní a zavolala záchrannou službu, která mě odvezla do nemocnice. Při čekání na rentgen jsem přemýšlel nad tím, že výlet určitě nestihnu. Myslím, že kdybych tolik nespíchal a sledoval provoz, přijel bych sice o pár minut později, ale třída by na mě počkala a já bych si výlet užil. Byl jsem na sebe velmi naštvaný. Po rentgenu mi lékař řekl, že je moje noha zlomená a já musím nosit ortézu a používat berle.

Druhý den ve škole jsem celý příběh řekl svým kamarádům ve třídě a paní učitelce, která mi slíbila, že až bude moje noha zase v pořádku, uděláme si nějaký jiný výlet. Byl jsem rád, že nehoda nedopadla hůře a mohu za pár týdnů zase jezdit na kole.

Daniel Vaněk, 8. C

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Ráno se ozval ten známý zvuk budíku. Zaklapl jsem ho a otočil jsem se na druhý bok. Dnešní ráno se zdálo být klidné až do chvíle, kdy jsem spatřil hodiny a uvědomil si, kolik je vlastně hodin. Já zaspal, tento měsíc už tak po čtvrté. Plácl jsem se přes čelo. Honem jsem vylétnul z postele. Začal jsem chaoticky tahat oblečení ze šuplíků a soukat se do kalhot. Utíkal jsem do koupelny.

Tak honem naházet věci do batohu a mohu jít. Popadnu klíče, nazuji boty a utíkám na autobus. Doběhnu, když v tom řidič zabouchne dveře a jede. Tak a co teď? Šel jsem pomalu zpět domů. Během čekání na další autobus jsem se nasnídal. Hlavou mi prolétla věta: „Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl.“

Tato fráze se mi dost často honí hlavou a musím uznat, že něco na tom bude. Člověk, když spíchá, dělá spoustu zbytečných chyb. Někteří chyb litují, jiní se z nich poučí. Každý spíchá, a to je zvláštní. Občas mě před spánkem děsí právě ta představa, že když celý život budu někam neustále spíchat, nic vlastně nestihnu. Jak by vypadal svět, kdyby se lidé nehonili jen po čase a neustále jen někam nespíчали? Bylo by klidněji. Nebyli bychom tak roztěkaní a nedělali bychom tolik chyb. Přeci jen spícháním se čas nezpomalí. Kam tedy my lidé chvátáme? Většinou když zaspíme do práce nebo do školy, ale kolikrát i když spícháme, nestihneme to. Nestihneme to včas.

Karolína Johnová, 8. C

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Byl téměř konec týdne. Konečně víkend, zasloužený odpočinek po tom celotýdenním maratonu... škola, učení, úkoly. S chlapci jsme se domluvili, že zajdeme do kina. „Dávají Avatara. „Mohli bychom jít dneska v 18 hodin,“ říkali Šimon s Bertem. „Jasně, půjdeme,“ odpověděl jsem a už teď se na chlapce i na film moc těšil.

Venku bylo krásně. Měl jsem ještě hodně času a nechtělo se mi sedět doma. Rozhodl jsem se, že se trochu projedu na kole. Jel jsem po stezce kolem řeky pořád dál a dál. Míjel jsme spoustu cyklistů, bruslařů a běžců a říkal jsem si, že to byl dobrý nápad se takto projet., když je tak krásně teplo, svítí sluníčko, prostě super den. Dojel jsem až do sportovního areálu v Hluboké nad Vltavou. Šel jsem si koupit pití a potkal jsem kamarády Kryštofa a Mariána. Zahráli jsme si minigolf, povídali jsme si a dobře jsme se bavili.

Najednou jsem si vzpomněl a rychle hledám mobil, abych se podíval, kolik je hodin. „Krucí, to nestihnu,“ vykřikl jsem. Kamarádi se na mne nechápavě dívali. „Mám být za půl hodiny v kině,“ vysvětloval jsem jim. To už jsem naskakoval na kolo a šlapal, co mi nohy stačily. „To musím dát,“ opakoval jsem si stále dokola. Uháňel jsem jak o závod, takže jsem si nevěšiml psa, který pobíhal mezi stromy. Tedy, všiml jsem si ho, ale na poslední chvíli, když vyběhl za jedním stromem. V té rychlosti jsem stihl pouze strhnout řídítka, abych psa nepřejel.

Psa jsem sice nepřejel, ale skončil jsem i s kolem pod strání, kde jsem ležel celý potlučený a odřený. Trvalo chvíli, než jsem se vzpamatoval. Majitelé psa mi ochotně pomáhali vstát, ale neúspěšně. Nemohl jsem si stoupnout na nohu. Nezbyvalo nic jiného, než zavolat rodičům a ti pro mne hned přijeli. Odvezli mne odtud rovnou do nemocnice na pohotovost. Celkově mě vyšetřili, nohu zrentgenovali a konstatovali, že noha zlomená není, je pouze naražená. „Nějaký den zůstaňte v klidu, měl jste štěstí, nic vážného to není,“ řekl lékař.

Odjeli jsme domů. Kino jsem samozřejmě nestihl. Lékař měl sice pravdu, že jsem měl štěstí, ale stejně jsem byl naštvaný. Na sebe. Kdybych vyrazil z Hluboké dřívě, nemusel bych tolik spíchat, tudíž bych neměl nehodu a stihl bych krásně kino, na které jsem se tolik těšil.

Matěj Pernikář, 6. B

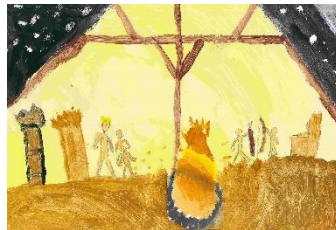
Požární ochrana očima dětí a mládeže

Tereza Cvachová, 7. C

Stela Maturová, 7. C

David Jíně, 8. A

Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2023 na téma Tanec

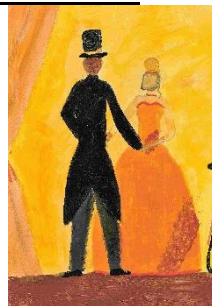
Štěpánka Pittnerová, 8. A

Zuzana Plojharová, 9. B

Tereza Marešová, 9. B

Markéta Šustková, 8. A

Nikol Mládková, 9. B

Šárka Ulmanová, 8. A

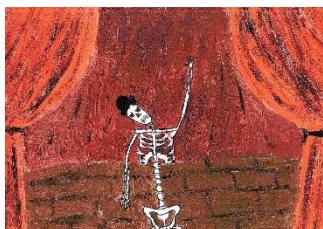
Karolína Johnová, 8. C

Linda Horváthová, 8. C

Adam Janoušek, 8. A

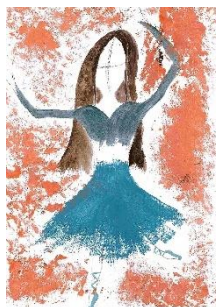
Nela Volfová, 8. A

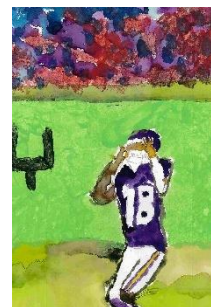
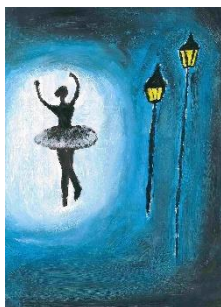
Veronika Vorlíčková, 9. B

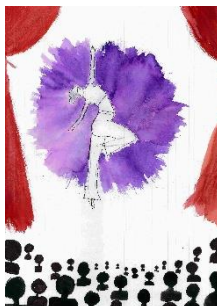
Šimon Vlach, 9. A Klára Tipplová, 9. B Sarah Mikešová, 8. C Bára Kýčková, 9. B

Charlotte Novotná, 9. B Hana Schwarzová, 9. B Eliška Kolouchová, 8. C Viktorie Lišková, 8. A

Kristýna Bazalová, 8. C Kryštof Čaniga, 9. A Matyáš Welser, 8. C David Miko, 8. C

Elizabeth Čechová, 8. A Anna Bošková, 8. A Kryštof Fuchs, 8. B Beata Beránková, 8. A

Literární soutěž v rámci kampaně na podporu četby knih Rosteme s knihou na téma Ani pro autory, ani pro fantazii neexistují hranice se zadáním Napište námět na knihu

Sofie na cestách

Ráda čtu. V knihovně si půjčuji knížky, ve kterých dívky jako já zažívají nejrůznější dobrodružství nebo řeší různé problémy spojené se školou nebo kamarádkami. Také ráda cestuji. Baví mě poznávat nová města, země a zvyky místních lidí.

Proto mě napadl tento námět na knihu.

Hlavní dívka by byla obyčejná dívka jako já a jmenovala by se Sofie. Měla by ale rodiče s neobvyklým zaměstnáním. Byli by to diplomaté a jejich práce by je každý rok zavedla do jiného státu a města.

Když byla Sofie malá, neustálé cestování a změna bydliště jí nevadily. Skamarádit se s dětmi ve školce bylo lehké. Čím ale byla starší, tím víc jí stěhování začínalo vadit. Ve škole už pro ni nebylo tak lehké se s někým novým skamarádit. A když si konečně nějaké kamarády našla, zase se musela stěhovat jinam.

Teď je Sofii 14 let a nachází se se svými rodiči v Řecku v Aténách. Moc se jí tu líbí. Stále tu svítí slunce, moře je kousek, jídlo je vynikající, a hlavně si tu našla ty nejužasnější kamarádky na světě – Zoe a Selenu. Zažívají spolu úžasná dobrodružství a hodně se spolu nasmějí. Ale rok, který měla Sofie s rodiči strávit v Řecku, se pomalu blíží ke konci a je čeká zase další přesun. A Sofii se strašně nechce pryč!

A tak spolu se Zoe a Selenou vymyslí plán, jak v Aténách zůstat už napořád. Selenina babička má restauraci, kam často chodí jíst i Selenini rodiče. Babička je už stará a chtěla by jít do důchodu. Kamarádky proto vymyslí, že by restauraci mohli převzít Sofiini rodiče. Vždyť oba tak rádi vaří!

Rodiče to nejdřív považují za bláznivý nápad. Pak se ale týden zkusí restauraci za pomoci Sofie a jejích kamarádek vést a vše si rozmyslí. I je kočovný život unavuje a v Řecku je tak příjemně.

Sofie je šťastná, že může zůstat a už nikdy se nechce stěhovat.

Beata Beránková, 8. A

Jakou má svět barvu?

Chtěla bych napsat knihu, která by povzbuzovala lidi a přiměla by je přemýšlet o svém životě. Pokusila bych se to ztvárnit pomocí příběhu o dívce Emě.

Ema byla milá, hodná, mladá dívka až do chvíle, kdy prožila trauma. Jednou večer jela Ema s rodiči domů z divadla. Taxikář, který je vezl, zapomněl dát autu přednost... Od té doby, co se to stalo, byla Ema na všechny kolem zlá, ale bylo to proto, že přestala na světě vidět barvy. Začala vidět černobíle. Všechno pro ni bylo skryté pod rouškou tmy. Čím více zažívala zklamání, tím více se topila ve svých temných myšlenkách.

Jednou, když byla hodně našťavaná a smutná, hledala místo, kde by měla klid, našla prastarou a zaprášenou knihovnu. Vešla dovnitř a co neviděla, před ní se rozprostřela obrovská místnost plná knih. Tolik knih pohromadě ještě nikdy nespatriła. Vzala první knihu, která se jí dostala pod ruce a začala číst...

Dozvívala se nová a nová dobrodružství, objevila postavy, se kterými se skamarádila. Potom už musela jít domů. A když se vytrhla z napínavého příběhu, ponořila se zase zpátky do tmy.

Od tohoto okamžiku se tajně každý den dostávala do knihovny. A její mysl byla čím dál tím víc jasnější.

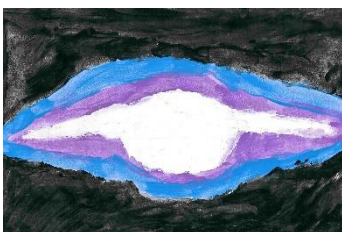
Jednou se omylem dostala na školní výlet do přírody. Vířila kolem sebe špatnou náladu. Její kamarádi už byli zoufalí, ale ona to neviděla, neviděla jejich pocity. Se třídou se dostali až do malého údolí, Emě to připomnělo údolí z knížky, kterou četla a usmála se. A potom to přišlo, začalo zapadat slunce, barvy se začaly rozlévat po údolí, přelévaly se jedna přes druhou. Všichni spolužáci se na to dívali s úžasem a Ema? Viděla to taky! Uviděla krásu přírody, oči se jí rozsvítily štěstím a zářily jako hvězdy.

Od toho dne Ema začala vidět svět barevně, často chodila do přírody s kamarády a smála se s nimi. Četla knížky a zažívala opravdová dobrodružství. Ema si uvědomila, že svět bude mít takové barvy, jaké si každý sám vytvoří.

Štěpánka Pittnerová, 8. A

Matyáš Welsler, 8. C

Martin Vojč, 8. C

Sarah Mikešová, 8. C

Vlí hejna

Vše se odehrávalo před několika lety, kdy se víly ještě považovaly za živá stvoření. V lese, u malého domku s malým jezírkem, se sletělo hejno zářivých víl. Slétají se tam každý týden v sobotu, aby se poradily, na čem budou pracovat, co podniknou, jaký doplní materiál a kreslí si plánky.

V podvečer, když měly hotovo, začaly shánět materiál na stroj zvaný „fofrkvět“. To je ta super věc na urychlení růstu květin. Každý týden vynalézají jinou vychytávku. Například minulý týden to byl „pylostroj“. To je zase přístroj na roznášení pylového prachu.

Díky nim vznikly barvy, krásná a čistá příroda. Kdyby víly neexistovaly, divoká zvířata v přírodě by neměla co jíst ani pít, svět by byl černobílý, nebyly by tu lesy, květiny, louky a tento svět by ovládla samá města a nebyla by tu žádná zábava.

Tak co, už věříte, že víly existují?

Natálie Obertová, 7. C

Adéla Jindrová, 8. A

Johana Štindlová, 8. B

Tereza Vazačová, 9. B

Adriana Šefčíková, 8. C

Me and my grandma's cat

He likes sleeping. – So do I.
He doesn't like winter. – Neither do I.
He loves food. – So do I.
He likes hot weather. – So do I.
He is small. – I am not.
He likes toys. – I don't.
He likes water. – So do I.
He is cute. – I am not.
He is 9 months old. – I am not.
He is ginger. – I'm not.

Simona Lavičková, 9. A

I have a cat

He loves food. – So do I.
He sleeps all the time. – I wish I could.
He doesn't like our dog. – I do.
He is fat. – I'm not.
He has a lot of hair. – I don't.
He doesn't spend much time with people in our house. – Me neither.
He likes to lie in my bed. – So do I.
He doesn't like bright light. – Neither do I.
He likes to go outside. – I do too.
He's a good friend. – So am I, I think.

Julie Doležalová, 9. A

Klára and me

Klára has a cat. – I don't.
Klára has dark brown hair. – But I have blonde hair.
Klára wear baggy clothes. – So do I.
She's a great friend. – I can't disagree.
Klára doesn't wear colours very often. – Neither do I.
Klára doesn't eat olives. – But I do.
Klára has green eyes. – I don't.
Klára doesn't have many friends. – Neither do I.
Klára has a little sister. – I don't have siblings.
Klára said she's short. – I can't agree because she's taller than me.

Anna Čejková, 9. A

Me and my Guinea pig

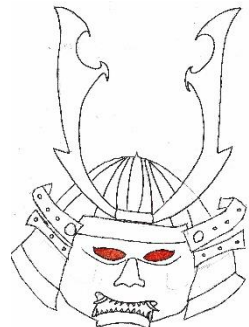
She likes carrots. – So do I.
She likes sleeping. – I don't.
She likes doctors. – So do I.
She is normal. – So am I.
She likes travelling. – Me too.
I like apples. – So does she.
I like coffee. – She doesn't.
I like playing videogames. – She doesn't.
I have a friend. – So does she.
She likes lettuce. – So do I.

Natálie Tutková, 9. A

Laura and me

Laura likes salad. – So do I.
She has never been to the USA. – Neither have I.
She has long hair. – So do I.
She doesn't like going to school. – Neither do I.
She has been to Italy. – So have I.
She's tired. – So am I.
She used to play tennis. – So did I.
She is excited to go to England. – So am I.
She loves cats. – So do I.
She did her homework yesterday. – So did I.

Markéta Pufferová, 9. A

Adam Janoušek, 8. A

The story ending

He ran as fast as he could. “What if there’s the second man here?” he thought. Ashley ran across the street, he passed some shops and turned left.

When he arrived to the park, he climbed the nearest tree. He was breathing really fast. “Calm down Ashley!” he said to himself.

Suddenly, there came two men and they sat on a bench under the tree Ashley was sitting on. “Oh, it seems they have no idea WE are the Midtown bank robbers,” muttered one of them. “Yes, I would say it’s a job well done,” said the second one.

“What?!” thought Ashley, “it’s not possible! Am I mad?” But those two men under him were definitely talking about how they got into the Midtown bank and stole the money.

Ashley took his mobile phone from a pocket (he grabbed it in the hurry from the charger, so the battery was very low) and he sent a text to his mum: “Please help me! I am texting you because I cannot speak, I’m on a tree in the park and under me are two men sitting on a bench. I think they are the bank robbers. Call the police!!!”

After half an hour, the police arrived. The thieves wanted to run away, but it was too late. The police took their fingerprints and there was a match.

“Young boy caught the Midtown bank robbers!” said all of the newspapers the next day.

After the thieves got arrested, Ashley finally got down from the tree. “So, who was the man at our back door?” he asked his mum. “He was a plumber!” she laughed. “That’s what I wanted to tell you this afternoon.”

Markéta Šustková, 8. A

My Friday

When I wake up at 6 o'clock I read a book. I have breakfast with my brother and mom then I do morning hygiene. Before leaving for school I feed my guinea pig. When I come to school I talk with my friends. On Friday I have four lessons: Czech, Maths, Biology and English. After school I have lunch in the school cafeteria. When I finish with lunch I go home to rest and I do homework. On Friday I have a dance and football training, which I really enjoy. I have dinner at 6 o'clock and I play board games with my family or just watch a movie. I usually fall asleep during the movie.

Adéla Sládková, 5. B

Friday

I get up at half past six. I have breakfast at quarter to seven. Then I get dressed, brush my teeth, and prepare a snack for school. I go to school at half past seven. School starts at eight o'clock. After school half past two I go home. I watch TV, I go out with my friends. I have dinner at six o'clock. And I go to bed at about eleven o'clock.

Valerie Pavlovová, 5. A

MY DAY

Friday:

I get up at 6:30 and I have breakfast. At 7:00 I brush my teeth and at 7:30 I go to school. School start at 8:00. We have five lessons. After school I go home and I have small snack. At 2:00 I have Ca-milla. After Camilla I go home and I watch TV. Sometimes at 6:00 sometimes at 6:30 I have dinner. After dinner I watch TV again with my mum and dad. Sometimes at 10:00 sometimes at 10:30 I go to bed and I sleep.

MY HOBBY

I like sports.

My favourite hobby is floorball.

I go to Floorball seven years.

I have training on Monday and Wednesday.

I win six medals, 2 gold and 4 silver.

MY FRIEND'S HOBBY

My friend's favourite hobby is ballet.

She goes to ballet on Wednesday.

She goes to ballet seven years.

She net win medals.

This is my day

I usually get up at about seven o'clock. I get dressed, have breakfast and I go to school. I like maths, PE and art and design. After school I go to drama class or flute class. In my free time I like drawing pictures, playing PC games and I listen to audio books. Sometimes I go out with my friends. Every day I play with my friend: Adam, Andy, Pity, Elia and Ann. We visit each other at home and we meet every month after school and buy a drink. We like to have a lot of fun together.

My friends from school are Evie, Eric, Sara and Elina.

In the evening I study and do my homework. I have dinner with my family at about seven or seven o'clock. Then I have a shower and watch TV with my family. Sometimes we play board games or read a book together. Then I go to bed.

I go to the very nice beach and sometimes I go on a trip at weekends.

Hana Pěničková, 5. A

Hello teacher,

I was in America in the main line. I was there with my sister, mum and my friends. My mum is kind and she had a big car. It was big car because we had a big car. It was sunny. We went to the swimming pool. We enjoyed it. Thank you.

Žofie Žáčková, 5. B

Žofie Žáčková, 5. B

Hello non

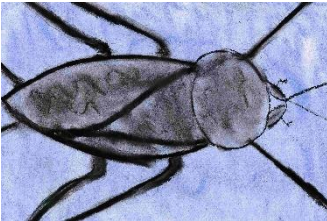

Greetings from Turkey. It's beautiful here. We arrived at the hotel in the evening. The hotel is nice. There is alcohol and bar. There are concerts here in the evening. We are mostly at the beach. There are usually clubs on the beach. Cars are really expensive here. It was really hot here. We also went to see a show with dolphins. It was very good. We had dinner every night. Usually, we eat rice or pizza. They have very nice food. We really liked it. Hope you're ok. Good

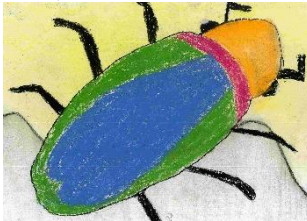
Foto: Petr Školka

Jan Školka, 6. A

Barbora Součková, 6. A

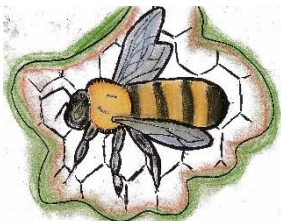
Tetiana Voloshyna, 7. B

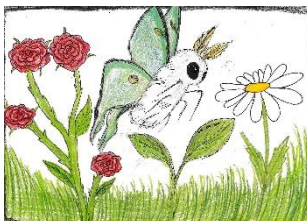
Petr Zoul, 7. B

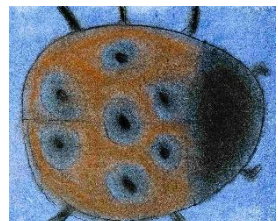
Daniel Netočný, 7. B

Eliška Remtová, 7. A

Tereza Cvachová, 7. C

Max Pavlov, 7. B

Is the Czech Republic a good place to live?

For me, the Czech Republic is a good place to live. I like our nature. When I go to some Czech forest, I feel really happy. Unfortunately, we don't have any sea or ocean. But it doesn't matter. We have our ponds and rivers. I love swimming and diving in cold water of our rivers. It perfectly calms me down in those hot summer days.

I also like that we have our own money. It's part of the Czech culture. Speaking of culture, I like our traditions (well, most of them). For example, my family usually cuts an apple on the Christmas evening. Fortunately, there is always a star. On the other side, I don't like an Easter Monday tradition. It hurts! But I like colouring eggs the day before.

When I go to a summer camp, there is always someone wearing socks in sandals. It makes me laugh all the time. I like Czech humour too (but only the nice one). That reminds me one trip with my family. We went to a forest and there was a barometer on a tree. There were written sentences like: "If this rope is wet, it's raining." and "If this rope is moving, it's windy." But there was also: "If this rope is moving and everything else is moving too, stop drinking!" and "If the rope is gone, welcome to the Czech Republic!"

I love our cuisine, too. (Not only because my favourite food are dumplings :-D.) My second favourite food is fried cheese. When we go rafting with friends on the Vltava River, I always eat it.

So, let's summarise it. I love our nature, our forests, our rivers. I also love animals we have here. I love our traditions, our culture. Well, I must say, I am proud to be the a real "Czech girl".

Markéta Šustková, 8. A

Adam Pospíšil, 3. A

Tymofii Breus, 3. A

Dominik Wieszner, 3. A

Olga Grancová, 7. A

Michal Ježek, 7. A

Natálie Iralová, 7. B

Some of our projects

United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

General Information:

The country is located in north of Europe. It is an island. There are four countries: England, Scotland, Wales and Northern Ireland. The population is nearly 67 million people. Total area is 242 million km². The capital city is London, but there are other cities like cities with 100,000 inhabitants, Edinburgh.

Politics:

The United Kingdom is a constitutional monarchy and parliamentary democracy. The king is Charles III, but before him ruled his mother, Queen Elizabeth II. The head of government is prime minister, now it is Rishi Sunak.

Weather:

The weather in the UK is often rainy. Summers are not very hot and winters are not very cold, but sometimes the wind and dry but also not so windy. It is a season when leaves change colours.

Landscapes:

The biggest city is London (10 million people). The highest mountain is Ben Nevis in Scotland. The longest river is Severn, the biggest lake is Loch Ness. There are many islands, but the largest is Great Britain and the second largest is Ireland.

Julie Anna Miková, 7. A

Czech flag!

Czech Republic

Mojmír Fiala

The capital city of the Czech Republic is Prague. The population is 11.7 million. The highest mountain is Sněžka. The longest river is Vltava. The biggest lake is in Šumava. The president of the country is Miloš Zeman. The area is 78 860 km². I love the country because I like to go on trips in the mountains. There are so many places where you can see interesting things and enjoy your time. The mountains are not so high, but they are very beautiful. There are many beautiful lakes and mountains. The mountains are not so high, but they are very beautiful. There are many beautiful lakes and mountains. The mountains are not so high, but they are very beautiful. There are many beautiful lakes and mountains.

- Spring** - You can go for a walk or have a picnic with your friends. The meadows and flowers grow.
- Summer** - you can ride a bike or go swimming in ponds. You can swim but it isn't hot here. It's not the best time to visit in the year.
- Autumn** - It's cold and windy season. I don't like this time of year.
- Winter** - In winter you can build a snowman, you can ski and enjoy a delicious drink. It's freezing.

Mojmír Fiala, 7. A

Future

- My house** - I will have a big villa with view on sea in my villa. I will have a big kitchen, sitting room, bedroom, my music corner and other rooms.
- My car** - I will have a flying car with automatic control. My flying car will be able to fly over the sea. My flying car will be fast and safe.
- My children** - I will have two children.
- My job** - I want to be a pilot. I will have one day and his name will be Rocky.
- My hobbies** - I will program games and maybe robots.
- My trip** - I will live in America by the sea.
- My healthy and exercise** - I will eat healthy and exercise.
- My hobby** - I will go to the gym and play football and basketball, but I won't play football.
- My travel** - I will travel to many places on Earth. The most I want to go to America. I want to go to Australia.
- My food** - I will eat healthy food. Only sometimes I will eat fast food.
- My drink** - I want to drink only alcohol. I will drink lot of tea and water.
- My garden** - I will have some bushes, blueberries, other fruits, vegetables, tomatoes and peas.

Dominik Zegermacher, 7. A

SWEDEN - a country in Europe

FLAG	THE CROWN
BASIC INFORMATION:	BASIC INFORMATION:
ANthem: DU GÄMHA DV FRIA	OFF. LANGUAGE: SWEDISH
CAPITAL: STOCKHOLM	AREA: 450 300 KM ²
POPULAT.: OVER 10 MILLIONS	HIGHEST POINT: KEBNEKAISE - 2 097m

Sweden is a Nordic country in Scandinavia. Sweden is also the 5th biggest country in Europe. It borders 3 states - Denmark, Norway, Finland. Above the Arctic circle, winter is severe with temperatures below -30°C while summer temperatures here and in the rest of the country, regularly hit +20°C. In the south, winter is generally mild with an average temperature above 0°C. **WHAT DO I KNOW ABOUT SWEDEN?** SWEDEN has the most islands in Europe. They are very good at sport - Their national football team is the best in EUR. But their ice hockey team is one of the best too. They even have one of the best footballers - Zlatan Ibrahimović.

Vojtěch Valeš, 7. A

FUTURE

Vladislav Roshkanyuk, 7. A

Travelling

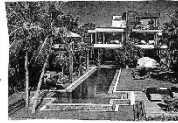
In my future i will travel around the Earth, I will visit cities in America or Asia and ~~more~~ ^{much} more.

Hobbies

I will have a lot of hobbies like reading books or playing sports.

Family

In my future i want to be kind. I hope that one day i will find my soulmate with which i spend a lifetime. I want to have 2 or three children. My wife will be kind and beautiful.

Home

I hope that i will live in big house or villa like that one. My house/father should have a big garden, there should be a big pool, lots of slides.

Pets

I plan to have a lot of pets, I will have one dog, two cats and one parrot. I will have special room for them.

Work

I plan to work hard towards my goals and achieve success in my future. I will have my own business. I will go to meetings with other companies. I will put on a suit and walk like this.

Car collection

I will have a big car collection with many awesome cars and expensive ones like this one.

Studies

I will go to the university, I will study, to protect the Earth from global warming.

Vladislav Roshkanyuk, 7. A

My best friend

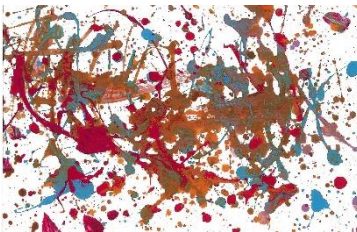
My best friend is Oskar. We are best friends from first class. We spent much time together, because we have same hobbies – riding bicycle, playing Fortnite, jumping trampoline and playing with my dog. Oskar lives near my home. My mum and Oskar's mum are also friend. So we can go for trips together. This photo is from our trip to National museum in Prague.

Robin Beránek, 5. B

Veronika Ridajová, 2. B

Veronika Vitková, 9. B

Tereza Vazačová, 9. B

Březnová procházka

Sluníčko se pomalu probouzelo ze svého spánku, jeho paprsky dávaly krásný teplý kožíšek všem oroseným květkám světa a vybarvovaly již překrásnou přírodu pestřými barvami.

Nedočkávkě jsem vyběhl z domovních dveří. Vlažný vzdušek mě zašimral pod nosem, najednou na moji tvář vysvitlo sluníčko a odehnalo všechn studený vítr svým teploučkým dotykem. Mířil jsem k blízkému lesíku, ve kterém se nacházel náš maličký potůček se všemi rybičkami.

Vesele jsem si vykračoval podél naší zahrady a mířil jsem k potůčku. Na cestě se tu a tam zaleskl třpytivý odraz kapičky vody, které odrážely paprsky světla a snažily se zanechat si svůj mokřý kabátek i o pár minut déle.

Za malou chvíli jsem uviděl průhlednou hladinu potůčku, ve které se vyhřívaly rybičky všech různých druhů. Vytáhl jsem z kapsy sáček s rohlíky tvrdými jako kámen a užíval si pohled na rybičky, které se dohadovaly o tom, kdo sní poslední kousek rohlíku.

Po odhození posledního kusu rohlíku se po rybičkách slehla zem a vydaly se dělat něco jiného. Vydal jsem se pomalu na cestu zpět. Sluníčko už bylo rozpálené, příroda už byla v plném proudu a já si užíval poslouchání ptáčků, šumění potůčků a šplouchání bahna, po kterém jsem se procházel domů.

Ondřej Lukáš, 8. A

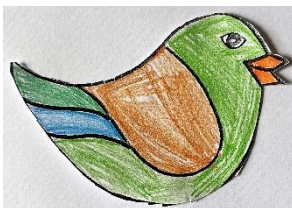
Žáci 1. A

Žáci 1. A

Václav Duchoň, 2. B

Khan Vy Cao, 2. B

Filip Schwarz, 2. B

Jarní příroda

Pravou nohou zrána vykročím ze dveří, krajina se před mýma očima rozzáří. To vše krásně dohromady je jako diamant, který se třpytí ve vnitru mé duše.

Květiny se opalují pod rozžhaveným sluncem, zato houby, ty se schovávají v zahuštěném lese pod stíny jehličnanů. Na barevných loukách se spokojeně pasou čerstvě narozená mláďata srn či jejich šťastné maminky. Spousta ptáčků už se vyklubala z rozkráplých vajíček a právě teď se nesmírně snaží naučit té těžké věci, kterou jejich rodiče využívají každý den, aby nakrmili číperné zobáčky jejich roztomilých mláďat. Slunce pomáhá krajíně zvýraznit každíčký detail, který je ne vždy vidět pod zachmuřenými mraky. Včely už se konečně vydaly do tohoto úžasného prostředí nasbírat pyl a pozorovat své drahé přátele čmeláky, jak poletují okolo barevných květín a snaží se napodobovat jejich práci opylování. Ve vzduchu lze cítit čerstvý jarní vánek, který nás jemně hladí po naší hladké, světlé pokožce, či odhánět ty otravné mouchy, které nás občas tak naštvou, že musíme přihlédnout k jinému řešení a mucholapka se tomu určitě nevyhne.

Krajina vyznačuje příjemnou atmosféru, kterou vnímáme jak zrakem, tak i sluchem či čichem. Je potřeba, abychom si tuto část roku řádně užili a měli na ni jen krásné vzpomínky.

Šárka Ulmanová, 8. A

Filip Karvánek, 4. A

Oana – Briana Vicol, 4.A

Benjamin Muzika, 4. A

Yuliana Fliunt, 4. A

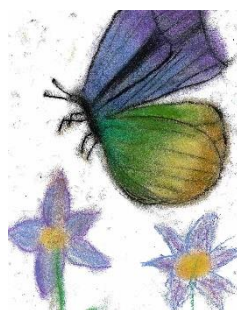
Natálie Obertová, 7. C

Lenka Janoušková, 7. C

Anna Jindrová, 7. C

Veronika Civišová, 7. C

Velikonoce

Letošní Velikonoce jsem strávila u babičky. Vše se tam dodržuje podle tradic.

Letos jsem šla koledovat také, ale nejdříve mě hoši pěkně vyšlehali. Jenže než jsem šla s bratrem koledovat, musela jsem uplést pomlázku.

Napoprvé se mi opravdu nepovedla. Napodruhé už se mně i mému bratrovi povedla.

Julie Sýkorová, 3. A

Velikonoce

O Velikonocích se můj bratr vydal koledovat na Srubec.

Zazvonil u jednoho domu a ven vyšla dívka a polila ho studenou vodou. Když potom přišel domů naštvaný a promáčený, musela jsem se smát.

Magdalena Šimová, 3. A

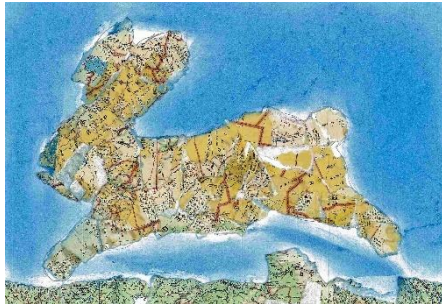
Velikonoce

Půlku Velikonoc jsme se sestrou prožili u babičky. Hned, co jsme přijeli, jsme šli k rybníku na vrbové proutí. Potom moje sestra s babičkou barvily vajíčka a já s dědou jsme pletli pomlázky. Upletl jsem si svoji první pomlázku.

Teodor Ohrazda, 3. A

Žáci 2. A

Antonín Budil, 3. A

Veronika Ridajová, 2. B

Rozárie Urbanová, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

Kopretina

Moje malá kopretina,
bráškovi se nelíbila.
Byla totiž celá bílá,
stvořila ji paní zima.
Já mu říkám, tak to není,
je to totiž letní dění.

*Johana Ašenbrennerová,
Natálie Obertová, 7. C*

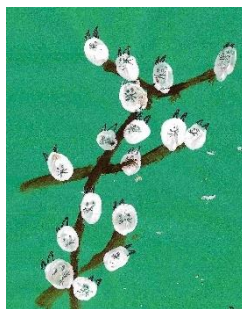
Jaro na venkově

Slunce svítí,
roste kvítí.
Slepice jsou v kurníku,
dám jim trochu perníku.
Píšu si svůj deník,
jedu do města Mělník.
Slunečnice kvetou
a jsem venku s tetou Bětou.

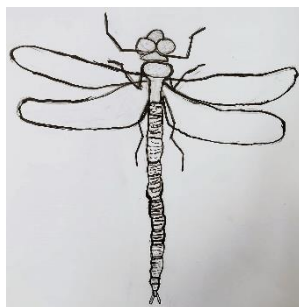
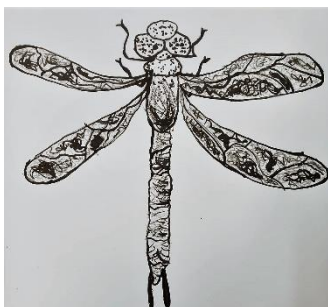
*Pavčina Bezděková,
Štěpán Zábranský, 7. C*

Alexandra A. Bolgarčuk, 2. A Elena Šlégrová, 2. A Julie Šýkorová, 3. A Teodor Ohrazda, 3. A

Václav Duchoň, 2. B Dominik Brus, 2. B Tadeáš Bujko, 2. B Natálie Petružálková, 2. B

Berenika Černá, 6. A

Josef Brom, 6. A

Nela Ondráčková, 6. A

Španělská bramborová tortilla

Také v tomto školním roce si každá 7. třída zkusila s paní učitelkou Lenkou Štěpanyovou uvařit v rámci pracovní výchovy jedno z typických jídel španělské kuchyně. K přípravě omelety zvané „tortilla de patatas“ je potřeba jen pěti ingrediencí – brambory, vejce, cibule, olivový olej a sůl neboli patatas, huevos, cebolla, aceite de oliva y sal.

Je vynikající. 😊 Obzvlášť dobře se ve 2. pololetí povedla žákům 7. C.

Místo, kam se rád vracím

Míst, na která se rád vracím, mám hodně. Popíši vám jedno nádherné a pro mě i významné místo. Objevil jsem ho na jedné ze svých výprav, na které se jednou za čas vypravím. Procházel jsem divokou přírodou a občas se přede mnou objevila malá zapadlá vesnička. Právě, když jsme se procházeli hustým křovím, vynořilo se z něho malebné údolí.

Bylo to jako ve snu. Údolí ozařovalo zapadající slunce, jež se odrazilo na lesknoucí se hladině potoka. Potok protéká celým údolím a končí nebo mizí v nepropustném houští, které jsem ještě nestihl prozkoumat. Údolí je také obklopeno skalkami, které při západu slunce vrhají strašidelné stíny. Někde mezi skalkami je slyšet hukot vodopádu. Nakonec se mi ho povedlo objevit, ale nebyl to vodopád, ale spíše vodopádek. Jeho blyštivý proud vody se rozráží o proudem zakulacené výběžky skály. Hned vedle skalky se rozléhá malý a hustý lesík, kde jsem našel stopy od místních zvířat. Čím blíž jsem ke středu lesa, tím častěji se objevují drobné kloboučky hub, které vynikají z podzemního světa na zemský povrch. Tam, kde les přechází v louku, rostou krásné kytičky nejrůznějších druhů, jejichž vůně se prolévá celým velkým údolím. Pokaždé, když se podívám na louku, vidím nějaký pohyb v dlouhé trávě, který je slyšet na několik desítek metrů. Šel jsem blíž a uviděl jsem dvě koroptve, jak se navzájem honí. Na okraji této louky poblíž lesa jsem se pokoušel postavit posed. Nebylo to ono, ale mohl jsem se z něj dívat na celé rozsáhlé údolí, nad nímž se rozléhá kouzelné modré nebe, na kterém mohu vidět několik nadýchaných obláčků. Ze svého stromového bunkru jsem uviděl ve skále jakýsi otvor. Byla to malá jeskyňka s průzračně čistým jezírkem. Na stěnách a na stropě jeskyně se blyští odraz toho tajemného jezírka. Okraj jezírka tvoří nadpřirozeně černé kameny. Voda byla tak čistá, že mne to přinutilo se napít. Byla příjemně osvěžující.

Na tomto místě jsem byl celkem třikrát. Proč tak málo? Protože to místo je dost daleko od mého domova. Přemýšlel jsem, jestli tam někdy někoho vezmu a rozhodl jsem se že ano. Myslím, že zpěv ptáků, šum luk a lesa, hukot potoka, to vše by se tomu dotyčnému velice zalíbilo. Zajímalo by mě, kolik lidí toto místo navštívilo. Bylo mi velikou ctí, že jsem mohl poznat tak nádherné a úchvatné místo, které mi svou krásou vždy udělá radost.

František Pittner, 8. A

Krajina mého srdce

Ráno se probudím do teplého počasí. Kolem sebe cítím vůni mokré trávy po nočním deštíku. Pohlédnu z okna a uvidím pestře barvenou duhu jako obrázek, vyjímající se ve slunečních paprscích. Dále slyším za dveřmi cvrlikat ptáčky nejrůznější písně.

Vyjdu ven a pohladím svými prsty trávu orosenou malými hebkými kapičkami. Z domu sousedů na mě zašteká pes, jako by mi tím chtěl říci, jaký je to krásný den, do kterého jsme se probudili.

Dopoledne strávím díváním se na proplouvající modře zbarvené mraky. Blíží se čas oběda a já cítím vůni kuřecích řízků linoucí se z kuchyně. Rodiče mě zavolají a já bosa kráčím po hladké trávě, která mě lehce studí do chodidel.

Odpoledne se mraky začnou sblížovat a zbarvovat do šeda. Koncem dne začne nevidaná bouře. Těžký dešť nám bouchá do okenních destiček. Blíží se noční hodiny a já za uklidňujícího lijáku a hřmění ulehám do postele.

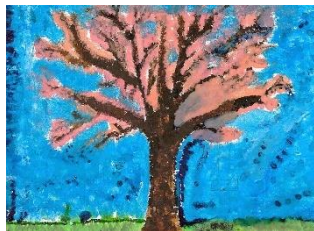
Eliška Nováčková, 8. A

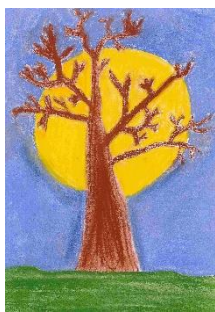
Martina Kůsová, 9. B

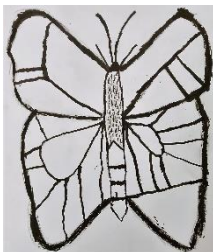
Thuy Duong Hoang, 9. B

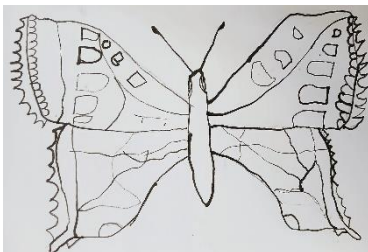
Petr Jakeš, 8. B

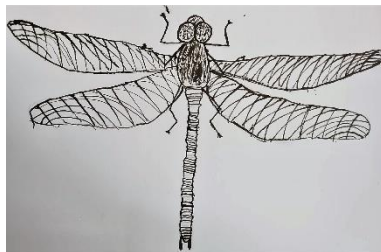
Tereza Marešová, 9. B *Daria A. Breus, 9. B* *Simona Huspeková, 9. B* *Daniel Bartušek, 8. B*

Jan Školka, 6. A

Michaela Valíčková, 6. A

Aneta Chromá, 6. A

Bouře na moři

Nepříjemná, tmavá a velká bouře se zmocnila krásného světlého nebe. Chová se velice zajímavě, chvíli si hraje s velkými šedými mraky, poté pohupuje se starou dřevěnou kocábkou a jindy zase rozfoukává tajemné, místy až strašidelné, černé moře. Je nevypočitatelná a zlá. Ve vzduchu cítím sladký déšť dopadat na rozbouřené moře. Krutá paní ovládla vše, co jí přijde do cesty. Začíná mě bolet hlava ze všech těch lesklých a hlasitých hromů.

Nepomáhá tomu ani to našťvané nekončící moře, které zápolí se silným větrem. Není vidno ani jedné nebohé ryby, všechny se včas stačily schovat tam, kam bouře nemůže. Občas se při pozorném poslouchání dají slyšet velryby, jež si nevrle povídají o té katastrofě, co se v nebesích děje. I přes to všechno oceán zní klidnou symfonií.

Divím se, že si naše loďka poradila s touto svatbou čertů. Každým okamžikem ve mně převládá velký strach, že se naši milé arše něco stane, že narazí na útes a půjdeme ke dnu. Začíná mi být nevolno. Zdá se, že naše archa boj vzdala a nechává se sebou dělat cokoli, co se rozbouřenému moři usmýslí.

Nela Volfová, 8. A

Bouře na moři

Nastal den, který je krásný jako vždy. Dřevěná a roztomilá loďka pluje po hladině, který se leskne a třpytí. Vlnky si hrají s malou loďkou a zpívají si s ní. V dáli vidím červeně zbarvený obraz, který naznačuje bouři.

Dusno se šíří po celém moři. Horký vzduch se prodírá vším, co mu přichází o cesty. Mračna obvykle nadýchaná jako cukrová vata, která láká své pozorovatele, aby se do ní zakousli, se teď začínají mračit. Oblaka se zbarvují pomaloučku a polehoučku do šedé až černé barvy. Vedro už skoro není k vydržení. Velké černé mraky se chystají každou chvíli probudit a spustit to, co umí nejlépe – zuřit.

Padá první kapka vody, se kterou si začíná pohrávat větřík. Padá druhá kapka, kterou už vítr nese dál než předchozí. Třetí, čtvrtá, pátá a další a další už nejdou počítat. Kapky deště už pohání vítr v celé své parádě. Vlny začínají rozhoupávat loďku víc a víc. Vlny už řádí, přelévají se jedna přes druhou. Dřevěná lodička není skoro vidět. Blesky tančí po celé zatažené obloze. Vždy se rozhoří a zase zhasnou. Slyším rány, které otrásají celým mořem.

Když bouře zmizí, vzduch je po dusivém a tíživém vedru svěží. Lodička už zase klidně pluje a pohupuje se po krásné lesknoucí se hladině moře. Bouře dokáže být krásná, ale i ničivá.

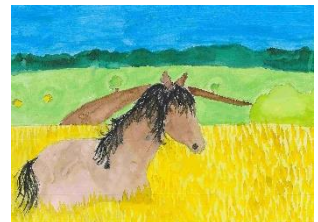
Štěpánka Pittnerová, 8. A

Veronika Kovářiková, 7. B

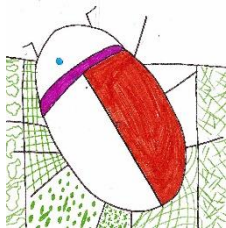

Marina Shatylo, 7. B

Johana Ašenbrennerová, 7. C

Den zdobnělin – 4. A

Pátek – Den zdobnělin. Moc mi to nešlo. Ostatním to docela šlo. Paní učitelce z toho málem praskla hlava. Hodně se mi to líbilo. Ale znovu to už asi nechci, protože by nám praskla paní učitelka.

Šárka Glosová, 4. A

21.4. byl Den zdobnělin. Mně to strašně dobře šlo. Ostatním také. Paní učitelce to vůbec nešlo, museli jsme ji pořád napomínat. Den zdobnělin se mi strašně líbil. Chtěla bych ho znovu, abych zase napomínala paní učitelku.

Oana - Bryana Vicol, 4. A

Bylo to v pátek. Mně se to moc nelíbilo, ani nevím, nechápu, kdo to vymyslel. Mně to teda moc nešlo a bylo to i trochu těžké. Podle mě to ostatním celkem šlo. Paní učitelce to šlo, ale nevypadala moc šťastně. Rozhodně to znovu nechci a doufám, že to už nebude.

Matilda Říhová, 4. A

Stalo se to v pátek – Den zdobnělin. Moc mi to nešlo. Ostatním to šlo docela dobře. Paní učitelka nás prosila, ať toho necháme aspoň na Př. Mě to bavilo, bylo to srandovní. Určitě bych si to chtěla zopakovat.

Natálie Rybová, 4. A

Bylo to v pátek 21.4. Den zdobnělin. Vůbec mi to nešlo a ostatním také moc ne. Učitelce to také moc nešlo, motala se jí z toho hlava. Hodnotím 7,5 hvězdičky z 10. Určitě znovu nechci... Bylo to utrpení.

Matěj Kniatel, 4. A

Měli jsme Den zdobnělin. Byl v pátek 21. 4. 2023 celý den, kromě přírodovědy. Nevím, jak mi to šlo. Paní učitelce to šlo dobře. Hodnotím to moc dobře, protože to bylo vtipné a zábavné. Celkem bych to chtěla znovu, protože, jak už jsem říkala, bylo to vtipné a zábavné.

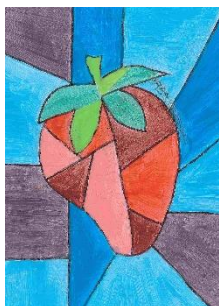
Barbora Lišková, 4. A

Bylo to v pátek, mně to moc nešlo. Mým kamarádům to také moc nešlo. Učitelce to šlo, ale byla z toho zpcená. Bylo to směšné. Asi to nechci znovu.

Matyáš Timko, 4. A

Měli jsme Den zdobnělin. Bylo to v pátek 21. 4. Skoro vůbec mi to nešlo. Ostatním to šlo, ale měli jsme tam děti, kterým to nešlo. Naše paní učitelka to zkoušela dodržet, ale moc jí to nešlo. Chci říct, že mi to velmi lezlo na nervy a bylo vidět, že i paní učitelce, dokonce i některým dětem. Znovu bych to nechtěla a dávám 3 z 5.

Sofia Rymalovska, 4. A

Simona Bartlová, 8. B

Naše třída před zrcadlem

Naše třída před zrcadlem by byla jako normální lidé před zrcadlem. Stáli bychom a dívali se do zrcadla každý jinak. Někdo by mluvil, jiný skotačil a další by stáli a pozorovali, co se děje.

Kdybychom stáli před zrcadlem moc dlouho, asi by se zašpinilo z toho, jak by tam létala mokrá houba nebo vlhčené kapesníky s mýdlem.

Kdybychom stáli ještě dalších 10 minut před zrcadlem, začali bychom se pošťuchovat a všichni bychom začali povídat, protože bychom se začali nudit a také bychom do sebe strkali.

Kdybychom zrcadlo rozbili, chtěli bychom ho opravit. Tak by to dopadlo ještě hůř, protože bychom použili nějakou věc, která by byla zrovna po ruce, jako třeba izolepa nebo lepidlo z tuby.

A proto bychom neměli stát před zrcadlem. Jinak by to dopadlo špatně nebo dokonce i katastrofálně jako v mém slohu.

Matyáš Roučka, 8. B

Čím jsou mi mi bratři

Toto téma jsem si vybrala, abych mohla konečně shazovat své oba bratry bez toho, aby mi to někdo vyčítal. Staršímu z mých bratrů je téměř dvacet dva let a studuje na vysoké škole. Druhému z mých bratrů je šestnáct let a studuje na střední škole.

Vztah s mým starším z bratrů, Matějem, byl většinou dosti neutrální, ale od doby, co se odstěhoval na naši chalupu a už nebydlí s námi v bytě se dle mého názoru rapidně zlepši. Myslím si, že to je tím, že už se nevidáme tak často, tudíž je pro mě Matěj alespoň menším rozptýlením od vnějšího světa.

Co se týče mého druhého bratra, Ondřeje, myslím si, že máme spousty věcí, co by se v našem vztahu daly a nejspíše i měly zlepšovat. Většinu společně stráveného času se hádáme nebo se jednoduše ignorujeme, nejsme schopni se domluvit a nespolečně pracujeme. V každé věci se podle mě ale najde něco hezkého, tudíž i přes to, že je pro mě většinou Ondra spíše přítěží, občas je i zdrojem zábavy.

V době, kdy jsme bydleli ještě všichni spolu a mamka nebyla doma, jsme se s Ondrou hodně prali a Matěj nám pak oběma dal pohlavek. Teď, když už tu Matěj nebydlí, se už nepereme tolik, ale o to více se hádáme.

Sice to, myslím si, na první pohled vypadá, že se nesnášíme, ale ve skutečnosti se máme někde hodně hluboko v nitru alespoň malinkato rádi.

Ludmila Čapková, 8. B

Marian Daniv, 8. B

Petr Jakeš, 8. B

Helena Macáková, 8. B

Jaroslav Mládek, 8. B

Jaká bych nechtěla být?

Kdybych se někomu měla představit. Jaká jsem? Myslím, že bych odpověděla: „Malá, sportovně založená dívka se smyslem pro humor a hloupými dotazy.“ A zasmála bych se. Domnívám se, že jsem i upřímná, říkám to, co si myslím a čas od času mám tendenci si do někoho rýpnout.

Ovšem, když se zamyslím, kým nechci být? Určitě se nechci cítit (a ani být) povýšená vůči například gramotně slabším žákům nebo i fyzicky slabším a ani bych se nedokázala chovat povýšeně vůči psychicky slabším dětem. Takové chování mi jednoduše vadí. Psychicky slabší děti za to nemohou a kdybychom mluvili o fyzicky nebo gramotně slabším, i tak se sebou mohou být spokojeni a nemám potřebu kazit něco, co funguje.

Oddalování úkolů neboli prokrastinace, tuto vlastnost máme asi všichni, ale každý v jiném rozsahu. Myslím, že je to špatná vlastnost a plýtváme tak časem.

A vyloženě mi vadí lidé, kteří bez hlubšího rozmyslu přebírají názory jen kvůli tomu, že to řekl někdo slavný. Stejně je to i s oblečením, kupují si ho jen kvůli tomu, že je to v módě nebo pocitu zapadnout do davu.

Jaká bych tedy nechtěla být? Nechtěla bych být povýšená vůči ostatním, prokrastinovat a přebírat styl, názory bez hlubšího rozmysl. Doufám, že mi tato úvaha vydrží do budoucna.

Johana Štindlová, 8. B

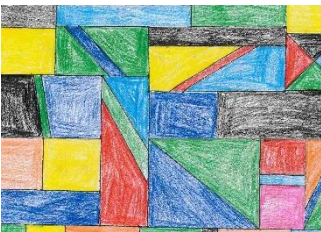
Lucie Davidová, 8. A

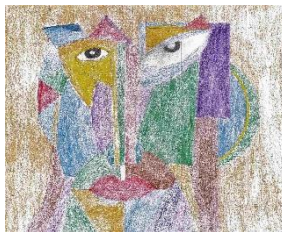
Klára Hodinová, 8. A

Karolína Johnová, 8. C

Filip Klepsatel, 8. B

Viet Anh Hoang, 8. B

Michal Šustr, 8. B

Václav Plojhar, 7. B

Tereza Sojková, 7. B

Viktorie Kóréová, 7. C

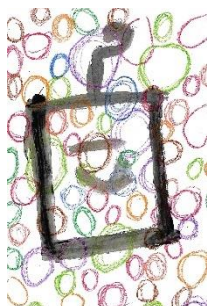
Vypravování z hodin španělského jazyk pojednávající o každodenní rutině.

Mi rutina diaria

Yo me despierto a las cinco y cuarto de la mañana. Me levanto a las cinco y media. Voy al cuarto de baño y me cepillo los dientes. Después me lavo la cara. Yo no desayuno. Vuelvo a mi habitación y me peino el pelo. Me maquillo y me visto. Después de vestirme me pongo los zapatos. A las siete en punto salgo de casa y me voy al coche de mi padre. Nosotros recogemos a mi mejor amiga y llegamos a la escuela.

Después de las clases yo no como mucho y voy a la estación de tren. Llego a Nová Ves y me voy a casa. Allí me lavo la cara y me baño. También me lavo la cabeza. Después de bañarme me peino y me seco el pelo. Luego ceno y me voy a la cama. Me duermo pronto.

Simona Huspeková, 9. B

David Lomský, 2. B Kryštof Klimas, 2. B Khanh Vy Cao, 2. B Denisa Luppi, 2. B

Mi rutina diaria

Me levanto a las siete de la mañana. Me cepillo los dientes, luego me visto. Voy al colegio a las siete y media. Yo no desayuno. Estoy en la escuela hasta la una y media. Mi comida está en el comedor escolar. Después me voy a casa.

No estudio mucho en casa, juego en el ordenador o veo la televisión. A veces tengo actividades como explorador o tutor. Luego tomo una merienda como un bocadillo o yogur. Después de la merienda hago los deberes. Cuando termino, me voy a jugar o ver la tele. Tengo diferentes platos para cenar. Me cepillo los dientes antes de dormir. Luego juego hasta las once y me duermo antes de la medianoche. Y así todo el año. 😊

Václav Kríž, 9. A

Thuy Duong Hoang, 9. B

Karolína Juhásová, 8. A

Eliška Nováčková, 8. A

Mi rutina diaria

Todos los días me levanto a las seis. Me visto y me peino el pelo a las seis y cuarto. Antes de comer me lavo las manos. Me siento y desayuno a las siete menos cuarto. Desayuno pan con queso y frutas. Después de desayunar me cepillo los dientes. Salgo de casa a las siete y cuarto. A la clase voy en coche, pues estoy en la escuela a las ocho menos cuarto.

Normalmente como a la una y media. Después de comer hago compras con mi familia. Luego nosotros vamos al hospital donde está mi bisabuelo. Jugamos a las cartas con él. Cuando llego a casa, estudio. Cenamos a las siete de la tarde. Después de la cena me ducho y después de ducharme veo la tele o juego con mi perro. Finalmente me acuesto alrededor de las once de la noche.

Natálie Tutková, 9. A

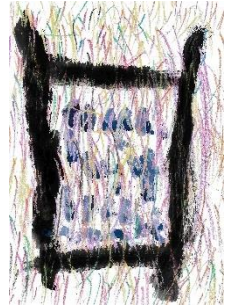
Alex Podlaha, 2. B

Jan Michal, 2. B

Denisa Luppi, 2. B

Maxmilian Rachač, 2. B

Mi rutina diaria

Los lunes me levanto a las seis y diez. Me cepillo los dientes y me lavo la cara a las seis y cuarto. Después me visto y me peino el pelo. A las siete menos cuarto me maquillo y desayuno a las siete menos cinco. Después de desayunar salgo de casa a las siete en punto. Yo voy al colegio en coche. Tengo seis clases los lunes, la Lengua Checa, Matemáticas, Educación Física, Inglés y Español. Las clases terminan a la una y media de la tarde, luego como la comida escolar y me voy a casa.

A mi casa llego a las dos o dos y cuarto, preparo las cosas para el entrenamiento de voleibol y salgo de casa a las cuatro y media. Después del entrenamiento llego a casa a las siete y media, me ducho, ceno y me cepillo los dientes. Me acuesto alrededor de las diez y cuarto.

Julie Doležalová, 9. A

Yelizaveta Tokar, 2. B

Adam Zbořil, 2. B

Hvězdy na nebi

Dnes byl jeden z nejteplejších dnů letošního léta. Jeho čas se krátí, nadvládu brzy převezme noc. Obloha se halí do barev soumraku, obléká si modro-fialovo-oranžový hábit.

Zpěv ptáků, kteří se ukládají k nočnímu snění, pomalu utichá a příroda promlouvá tichým hlasem lesa a vody.

Zpoza nedalekých kopců neposlušně vyskakují první hvězdy. Vypadají jako malé děti, které si hrají na slepou bábu. Míhotají se a třpytí, chvílemi vypadají jako prskavky, které si zapalujeme na Nový rok. Probouzí tím ve mně pocit radosti.

Obloha se zatahuje černým sametovým závěsem a dává tím hvězdám vyniknout. Právě teď si malé prskavky všimly, že se probouzí měsíc, ten starý pán se zvrásněnou tváří. Nechtějí dostat vynadáno, a proto se společně chytí za ruce a spojí se do známých souhvězdí.

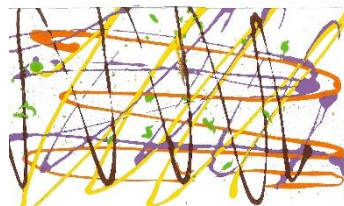
Ležím v trávě s očima upřenýma k nebi a pozoruji ten chaos, který se postupně mění v harmonii. Když jsem byla malá, tatínek mi ukazoval souhvězdí a já je teď poznávám. Velkou medvědici, Venuši, Labuť. Táta by byl na mě hrdý.

Ležím bez hnutí, můj dech se prohlubuje a zklidňuje. Vnímám už jenom rozzářenou nebeskou klenbu, postupně se stávám její součástí, pohlcuje mě a obklopuje. Usínám naplněna pocitem lehkosti, zářím...

Ester Turková, 8. A

Vítězslav Karafiát, 9. B

Jan Urban, 9. A

Hvězdy na nebi

Když se řekne hvězdy na nebi, většina lidí si představí miliardy zářivých prachových zrníček na tmavě modré obloze. Vybaví si Lunu, jak se honosně vozí ve Velkém voze po Mléčné dráze, Severku a mnoho souhvězdí kolem ní obíhajících. Já ale ne. Na mysli mi vyvstane obraz jedné klisny, kterou jsem poznala na dovolené v horách, tam někde na Slovinsku.

Nebyla to totiž obyčejná klisna. Její šedavou kůži zdobily galaxie hvězd, které jako kdyby byly vyvedeny rukou zručného a zkušeného malíře. Rukou, která se ani jednou nezatrásla, která si dala záležet na každém tahu a která precizně přenesla oblohu na kůži toho nádherného tvora. Bylo to neuvěřitelné, spatřila jsem malý zázrak, jaký svede jedině příroda.

Po horách se tato klisna proháněla se svým hříbětem. To malé po mamince zdědilo pouze lysinku, která byla do tvaru hvězdy a přeci to byla nerozlučná dvojice. Vždy, když cválaly krajinou, zdálo se mi, že jim od kopytek odletuje hvězdný prach.

Nastal čas loučení. Bylo mi smutno, zároveň jsem za Hvězdičku (tak jsme ji se sestrou pojmenovaly) byla moc ráda. Naposledy jsem jim zamávala a naposledy se za ní otočila. Viděla jsem, jak se rychlostí světla hnaly vstříc novým dobrodružstvím tam někde na svou planetu. Na planetu bez lidí, na planetu s hromadou čerstvé trávy, kde na obloze ve dne v noci září tirády hvězd.

Markéta Šustková, 8. A

Školní akademie

Dupi, dupi, dup,
raz dva tři hej rup.
My tady zpíváme.
Dupi, dupi, dup,
raz dva tři hej rup.
Všichni si hrajeme a tančíme
a hezky rytmizujeme.

*Aneta Chromá, Tereza Kvasňová,
Nela Ondráčková, Mája Richtrová, 6. A*

Školní akademie

Akademii rádi máme,
stále o ní povídáme.
Queeni napsali písničku,
kteou 6.A předvede za chvíličku.

Jindřich Jakeš, Patrik Permedla, 6. A

Loučení

Jaro, jaro, jaříčko
začalo svítit sluníčko.
Rok s rokem se sejde,
loučit se s létem,
to nám moc nejde.
Akademii jsme připravovali,
když rok se blížil ke konci.
Přátelé nám budou chybět,
je to plné emocí.

Anneka Abigail Haines, Anna Jindrová, 7. C

Školní akademie

Jel Erhard na kole
a přišel do metropole.
Před akademií se zastavil,
aby se s 6. A pobavil.
Erhard z toho radost měl,
potom si salám dal
a odjel dál.

*Bohumír Češka, Jakub Kmínek,
Jan Kocián, Martin Šnokhaus, 6. A*

Školní akademie

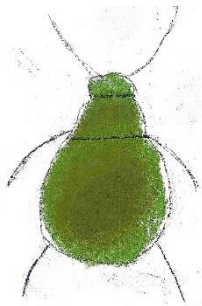
Je nás dvacet devět
a řveme jak jeden medvěd.
Na akademii cvičíme,
ale hodně zlobíme.
Když muzika se rozezní,
třída se roztančí.

*Jan Školka, Johana Urbanová,
Karolína Vnencáková, 6. A*

Škola

Škola krásné místo je,
všechny nás dohromady spojuje.
Blíží se nám prázdniny,
to bude chvíle bez dřiny.

Viktorie Kóréová, Liliana Rusová, 7. C

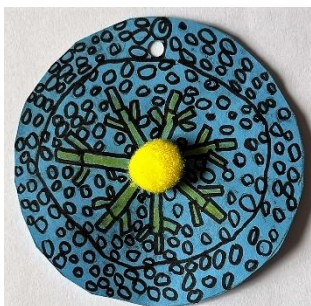

Jakub Truhlář, 7. C Sofie Lydie Prágorová, 7. B Anneka Abigail Haines, 7. C

Anna Šobrová, 7. C

Rozárie Urbanová, 2. B

David Lomský, 2. B

Barbora Balážová, 2. B

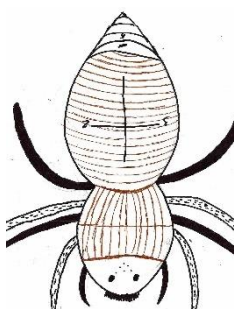
Matyáš Macek, 2. B

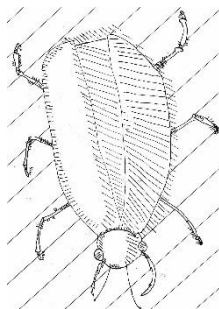
Jan Michal, 2. B

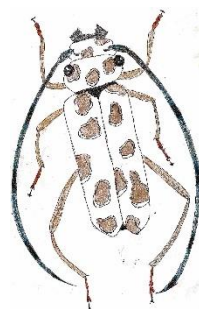
Dominik Vrábek, 7. C

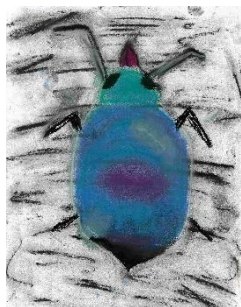
Vojta Novák, 7. C

Martin Šusták, 7. C

Johana Ašenbrennerová, 7. C

Natálie Iralová, 7. B

Daniel Svátek, 7. B

Nhat Khue Tran, 7. B

Adam Brom, 7. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Pavel Pícha
as. Bc. Jitka Exnerová

Balážová Pavlína
Bauer Ben Lucas
Bryčová Dominika
Čaniga Kryštof
Čech Christian
Čejková Anna
Doležalová Julie
Doležalová Natálie
Chmátalová Klára
Kříž Václav
Lavičková Simona
Lefan Robert
Podruhá Francesca Marie
Prokešová Stanislava
Pščolka Matěj
Pufferová Markéta
Putnar Jakub
Rampírová Sarah
Richtr Tobiáš
Scharf Anna
Školková Karolína
Šturmová Vilma
Turek Alois
Tutková Natálie
Urban Jan
Vlach Šimon
Voloshyna Anna
Votřelová Laura

9. B

Mgr. Lenka Macková
as. Bc. Zdeňka Holá

Breus Daria Andriivna
Cajkár Filip
Daňha Václav
Hoang Duong Thuy
Holzerová Lucie
Huspeková Simona
Chmelařová Valentýna
Kálal Jakub
Karafiát Vítězslav
Kůsová Martina
Kýčková Bára
Lonsmín Matěj
Marešová Tereza
Mižura Matyáš
Mládková Nikol
Novotná Charlotte
Plojharová Zuzana
Prázdňá Karolína
Schwarzová Hana
Talafovou Natálie
Tengl Tobiáš
Tipplová Klára
Vazačová Tereza
Vich Michael
Vítková Veronika
Vorlíčková Veronika

Kristýna Bedlivá, 3. A

Adéla Vávrů, 3. A

Matěj Kniatel, 4. A

Jakub Hromadka, 4. A

Matyáš Timko, 4. A

Anna Vondráková, 4. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovceva 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Sylva Děkanová, Mgr. Miroslava Havířová,
Mgr. Zuzana Kamišová, Mgr. Markéta Kovářová, Mgr. Kristýna Marková,
Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Alexandra Šípová,
Mgr. Lenka Štěpanyová

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Sylva Děkanová, Mgr. Miroslava Havířová,
Mgr. Magdalena Kadochová, Mgr. Markéta Kovářová, Mgr. Hana Lávičková,
Mgr. Kristýna Marková, Mgr. Viktorie Petrovitzová, Martina Ratajová,
Mgr. Kamila Shorná, Mgr. Lenka Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v květnu 2023

David Lomský, 2. B Natalie Petružálková, 2. B Emma Šuláková, 2. B Yelizaveta Tokar, 2. B